

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Imából erő

Gál Laci

Szűzanyával a hisztiben

Szelíden kitartottál mellettem

Az organikus pedagógia jó hírei

Üzenet válsághelyzetben

2020/1

Lelki szolárium

Mindig vágytam rá, hogy élő kapcsolatban legyek a Mennyei Atyával, hogy az imám valódi beszélgetés legyen Vele. Törekedtem is rá nagyon. Kamaszkorom óta rengeteget hallottam az imaformákról, a különböző módszerekről, de valahogy egyikkel sem tudtam elérni azt a közelséget, amire vágytam. Mindig azt éreztem, hogy az ima is csak egy teljesítendő feladat, ahol okosokat kell mondanom, szépeket kell éreznem... A kötött imák túlságosan versmondássá alakultak egy idő után, a meditációban újra és újra saját magam körül forogtam, a szabad imában hamar elfogytak a szavaim. Ritkán éltem meg valódi találkozást.

Pár éve egy ismerősöm invitálására elmentem dicsőítő szentségimádásra. Őszintén szólva kissé tartottam tőle, mert távol áll tőlem a táncolás-tapsolós

karizmatikus stílus. Szerencsére, mivel nem az elejére értem oda, már a csendesebb része zajlott az imaestnek. Gyönyörű szép gitáros énekekkel fordultunk Istenhez, hozzákapcsolódva a mennyei kórushoz. Az egy óra Isten közelében egy pillanat alatt elsuhant. Úgy éreztem, mint a lelkemet kivettem volna a napra, egészen feltöltött Isten fénye, melege átjárt. Végre megértettem, hogy egyszerűen csak jelen kell lennem az Ő számára. Nyitott szívvel, lélekkel az Oltáriszentségben jelenvaló Úrra tekinteni. A többi Ő adja ajándékképpen: az örömet, a feltöltődést, a szeretve lenni érzést, egy-egy útmutató jó gondolatot, szót.

Azóta minden hónapban elmegyek a „napelemeimet” feltölteni, eltölteni egy-két órát az Úrral. Ez az egyik forrásom a mindennapokhoz.

Imából erő

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	8
Emlékezzünk	34
Kentenich atya	38
Pápára figyelünk	40
Organikus pedagógia	42
Asztalt terítész	45
Van/Nincs boruk!	48
Hírek	49
Humor	53
Gyerekszám	55
Fiatalok Oázisa	56

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Budapesti Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket az **Óbudavári Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:

Hitelesség

Várjuk a témához kapcsolódó írásaito-
kat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2020. április, XXX. évf. 1. (94.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Bodó Rita, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Zsolt és Anna, Endrédy Pisti és Orsi, Fleischer Andrea, Für Tamás és Anita, Kentenich atya, Ozsvári Imri, Paulovics Zoltán, Soós Viktor és Zsuzsi, Tempfli Gellért, Tilmann atya, Uzsálné dr. Pécsi Rita, Varga Károly, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Baják Gábor, Gieszer Richárd, Löw Helga, Papp Ármin, Ramocsai Mónika és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márti, Schumickyné Könyves Tóth Ildikó
- Képszerkesztő: Löw Helga • Grafika: Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Biankó felhatalmazás és Mária-kert

A lelki életben van egy nagyon mély folyamat. Ha az ember biankó felhatalmazást adott, és beállítja magát arra, hogy újból és újból Isten akaratát tegye, akkor a saját kívánságaitól egyre inkább megszabadul. És akkor előfordulhat, hogy a Jóisten a szeretetét különleges módon érezteti vele a szemlélődés vagy belső megtapasztalás kegyelmét. Vannak szentek, akik úgy nevezik, az összeszedettség kegyelme. Mások úgy hívják: egyszerű ima. Ez az imában való nagy öröm. És akkor a személynek könnyű egészen a Jóistennél lenni. Ez egyszerű odaadottság. Egyszerűen odaadottak vagyunk. Lehet, hogy ez csak egy rövid időre lép fel, az is lehet, hogy hosszabb ideig tart. És létrejön az az erős kívánság, hogy Istennek örömet szerezzek. És az a kívánság jön létre, hogy belemenjek az ő akaratába. Akkor lehet, talán sok év után, hogy a Jóisten még erősebben jelentkezik. Hogy a szívünkben levő fény egészen világos lesz. Hogy nagy világosságot kapunk a hivatásunktól. Hogy mindent a hátunk mögött akarunk hagyni, ami akadályoz minket Isten felé. Így imádkozik körülbelül Flüei Szent Miklós: Én Uram, én Istenem, vegyél el tőlem mindent, ami akadályoz... Egy ének. ...ami gátol feléd. Én Uram, én Istenem, adj meg nekem mindent, ami közelebb visz feléd. Vegyél el magamtól engem, és adj oda egészen neked. Egy pont az, ami nagyon fontos: adjál meg nekem mindent, ami

közelebb visz hozzád. Ha valaki Isten szeretetét nagyon megtapasztalja, akkor az a kívánság merül fel benne, hogy jobban szeresse őt. És érzi, hogy nagyon sok minden van a szívében, ami ezt megakadályozza. És akkor létrejön az a kívánság, hogy hagyjal engem jobban szeretni. És tudjuk a szentek életéből és a saját életünkben, hogy a keresztes és a szenvedés közelebb visznek bennünket Istenhez és ezek tisztogatják a szívet. Egy sikertelenség elold engem magamtól. Egy másik emberben való csalódás elszakít engem magamtól. Egy fájdalom, amit a házastársam okoz nekem, elold engem magamtól, és ha akkor őt (a társamat) szeretem, akkor a szeretetem tisztább lesz ezáltal a fájdalom által. Ha az ember ezt tudja, akkor egy bizonyos vágyódás keletkezik benne, hogy a szenvedésen keresztül jobban tudjon szeretni. Kentenich atya a fejlődésnek

ezen a pontján Szent Ágostonnak egy mondatára bukkant. Szent Ágoston egy barátjának azt írja: beleírtalak téged a szívembe. Kentenich atya ezt a szeretet definíciójának veszi. Az egyik szív beírása a másik szívbe. Ez a latin szó: inscriptio. Az inscriptio bizonyos értelemben a bírák felhatalmazás további fejlődése. Beírom magamat a Szűzanya szívébe, ő beleírja magát az én szívembe, és azt kívánom, hogy a szívünk eggyé váljon. Érzem, nagyon sok minden van bennem, ami akadályoz. És akkor azt mondom: Vegyél el mindent! És nem baj, ha fáj. De kérek tőled több keresztet és szenvedést, hogy jobban tudjak szeretni. Isten akaratára ígert mondan, annál több nincs. Ez egy ember életében a legmagasabb. De a mi emberi természetünk másképpen működik. Ha Isten küld nekünk valamit, akkor a természetünk már nemet mondott, mielőtt elkezdett gondolkodni. És ezért próbáljuk meg ezt a negatív elő-beállítottságot a szenvedés és a keresztre vonatkozó pozitív beállítottságunkkal legyőzni.

Mikor Kentenich atya a börtönbe került, akkor sötétzárkába tették őt. 1941 szeptemberében volt ez. A titkos állami rendőrség épülete egy régi banképületben volt, és a pincében levő páncélszekrények helyeit rendezték be börtöncelláknak. Egész sötétek voltak és rossz volt a szellőztetés. Itt tették Kentenich atyát sötétzárkába. Némelyek három nap után teljesen tönkrementek, összeomlottak. Kentenich atya 4 hétig volt ebben a sötétzárkában. Erről az időszakról ő azt mondta: Úgy tűntem magamnak, mint egy vándor, aki hosszas várakozás után elérkezett vágyának az országába. Vágyaimban már átéltem.

Kentenich atya mindig informálódott arról, mi történik a börtönökben. Belehelyezte magát egy ilyen szituációba és azt mondta a Szűzanyának, küldd nekem ezt, ha azt akarod, hogy ez által a szívem megtisztuljon. Jó? Ez az inscriptio útja.

Kentenich atya a papoknál propagálta az inscriptiót. A schönstatti papok nem akartak többet. Most már elég. Vége. Valami újat. Most miért kelljen kérni, hogy a Jóisten küldjön szenvedést? Jaj! Az nem megy! Nekünk elég a náci állam. Mindenki tudott a koncentrációs táborról. Nekünk elég ígert mondan. De kérni? Azt nem! És akkor elkezdődött Kentenich atya harca. Tudta, hogy az egyházban egy olyan mozgalomnak, amely nem magaslaton él, mint ahogy ezt Flüei Szent Miklós mondta, vagy amit mi inscriptiónak nevezünk, nem lesz jövője. És akkor tudta, hogy most itt az idő. De két út volt előtte. Az első. Kentenich atyát kihozták a sötétzárkából és börtönbe került. Ez normális

börtön volt, az örök közönséges hivatalnokok voltak, nem náci. Kentenich atya nagyon hamar megnyerte a két börtönőrt, arra, hogy levelet közvetítsenek. Nem tudtak egymásról, de mindenki dolgozott. Kentenich atya rendkívüli ember volt. Egy beszélgetés és ment. 1941 karácsonyán kapott egy levelet. Egy schönstatti nővér levelet írt a kis Jézusnak. Úgy írt, mint egy gyerek.

Kedves Jézuska! Most újra eljössz a földre és minden jó gyereket megajándékozol. Nekem is van egy kívánságom. Az atya börtönben van. Nem tudnál egy angyalt küldeni neki? Akkor egész világos lesz az ő cellájában. És az angyal kivezeti őt. (Ez az a kép, amikor az angyal Szent Pétert kivezette a börtönből.) És akkor elvezeti az atyát a szentélybe. És akkor ott minden schönstatti gyermek a szent éjszaka csodáját ünnepli egymással. A nővér, aki ezt a levelet írta, a Mariengart, vagyis a Mária-kert nevet viselte. Kentenich atya, miután a levelet elolvasta, fölült az ágyában és rögtön válaszolt. És a Jézuska nyelvezetét használja.

Kedves kis Mária-kertem! A kérésedet szívesen teljesítem. A szíved és a többi gyermek szíve (a koblenzi Mária-nővérekre gondolt ebben) egy virágzó Mária-kert lesz. Siessetek, a kertet jól gondozzatok, nekem még nagy terveim vannak az atyával. Aztán volt még egy válasz, meg egy újabb válasz, és akkor a nővé-

reknel egészen erős igyekezet és törekvés indult el a bírák felhatalmazás és az inscriptio szellemében. Az inscriptióval kapcsolatos törekvés belekapcsolódott a Mária-kert képébe. Egy szív, ami egészen megtisztul és egyre tisztább lesz, a kereszt és szenvedés által, amire vágyik, az a szeretet virágait teremti elő. Virágzó Mária-kert akarunk lenni. Ez a régi motívum: a Paradicsom, a templom for-

Úgy tűntem magamnak, mint egy vándor, aki hosszas várakozás után elérkezett vágyának az országába.

rása, és a Holt-tenger virágzó kertté válik, a Szent Város virágzó kertjévé. Tehát a Schönstatt-család egy új képen látja magát. Mozgalomnak tekintette magát, családnak tekintette magát, és most előbukkan egy

új kép arra, ami a Schönstatt-mozgalom. De ez a kép először csak ebben a kis nővér filiáléban volt meg. Most elképzelhetik, hogy mit gondoltam én, amikor az újságjukat Oázisnak nevezték el. Önök mindezt akkor nem tudták. Érdekes, ugye?

*Tilman atya, 1992. június 20.,
Óbudavár*

Érted – Érted?! – Értem

És kétezer éven át
Rendületlenül bízva bennünk
Teljesítéd Atyánk akaratát:
Ezért a hűtlenül hűségés népért
Dicsőséggel vállalod a poklot nap mint nap.

És kétezer éven át
Reménytelenül kétségbeesve élünk.
Tisztulásra csak álmunkban gondolunk.
Emlékezetünkben még él a Megváltás napja –
De vajon méltók vagyunk-e Hozzád?!

És minden új nap reggelén
Rád tekintünk, óh csodálatos és jóságos
Teremtő Atya, aki szeretetből megalkottál és
Elhívtál bennünket Magadhoz, hogy
Máriával szüntelenül munkálkodjunk Megváltásod Művén.

Debreczeni Katalin

A Szűzanya gyermekei

Acímben szereplő gyermekek története még valamikor a '90-es években kezdődött, ugyanis tizenéves lányként már akkor megfogalmazódott bennem a gondolat, vágy, érzés, vagy nem is tudom mi, hogy nagycsaládos szeretnék lenni. Kértem is a Jóistent, hogy adjon nekem ehhez a hivatáshoz megfelelő férjet, akit hamarosan meg is találtam. 23 évesen – az egyetem elvégzése után – össze is kötöttük az életünket. Már a kezdetektől nagy volt közöttünk az összehang, igazi társra leltünk egymásban.

Házasságunk is mesészerűen folytatódott, kaptunk (pályakezdőként!) jó munkát, szolgálati lakást, vettünk autót. Hamarosan megszületett az első, majd a második kisfiunk is. Éltük a mi boldog, harmonikus, kiegyensúlyozott életünket, lett sok barátunk, megismertünk a Schönstatt Családmozgalommal is. Az egymás iránt érzett szeretet átszötte mindennapjainkat, mely azóta csak egyre erősödött. Közben a gyermekvállalásban egy kis pihenőt szeretünk volna. Visszamentem dolgozni,

így hamarosan tudtunk venni egy nagy kertesi családi házat, és apránként gyűlt a pénz egy nagyobb családi autóra is. Minden készen állt már, hogy érkezzen az újabb kis jövevény a családukba. Minden kiszámolva, eltervezve, mérnőkien elgondolva... Még a leendő babaszoba berendezése is. ☺ Egyikünk sem származik nagycsaládból, de mindkettőnk közös vágya volt a folytatás. A baba azonban váratott magára. Ez egyre több feszültséget, szomorúságot hozott a családukba. A tudatos számolgatások mellett belekezdünk különféle gyógypraktikákba (vitaminok, gyógyteák, diéták stb), orvosokhoz és vérvételekre jártunk, különféle hormonokat kezdtem el szedni, mert sajnos voltak apróbb eltérések. Mindemellett rendszeresen imádkoztunk a gyermekáldásért, esténként közösen mondtuk a rózsafüzért, imakilencedet végeztünk, több zárandokhelyre is ellátogattunk. Úgy éreztük, mindent megtettünk, ami rajtunk múlik, eredménye mégsem lett.

Közben pedig egyre csak haladt az idő, minden hónap egyre keserűbben telt el, és egyre jobban magával ragadott a szomorúság. Az ismerősök gyakran kérdezték, hogy mikor jön a harmadik gyerek, mikor szánjuk rá végre magunkat, amitől volt, hogy majdnem sírva fakadtam. Csalódottan és nagy hiányérzettel szemléltem mindenkit, aki gyermeket várt vagy nemrég szült. Az utcán is minden második ember babakocsit tologatott. A család is tudta,

hogy szeretnénk még gyermeket, hiszen a házvásárlás során felvettük a CSOK-ot is, még egy gyermekre. Előttém lebegett az a szegény, hogy meddőként vissza kell fizetnünk a felvett összeget. Ráadásul az élet egyéb területein is sorozatos problémák értek bennünket: tönkrement a mosogatógépünk, a mosógépünk, majd a mobiltelefonom, a porszívó, de még a hajszárító is. Korábban azt éltük meg, hogy az Isten a tenyerén hordoz bennünket, de a sok baj és bosszantó esemény hatására megszűnt ez az érzés. Bizonytalanság töltött el, és nem tudtam, hogy mit akar tőlem Isten. Egy idő után keltelkedni kezdtem abban, hogy a Jóisten is a nagycsaládos létet szánta-e nekem? Ha nem lett volna a két nagyfiam, biztosan teljesen depressziós lettem volna. Ők és nagyszerű férjem tartották bennem a lelket. Mindemellett tisztában voltam azzal, hogy sokmilliárd ember tökéletesen elégedett lenne az én helyzetemmel, de bennem mégis hiányérzet volt. Közben egy-két ismerőst is beavattunk nagy

bánatunkba, és kértük őket is, hogy imádkozzanak értünk.

2018. augusztusában ismét családnapon vettünk részt Óbudaváron, ahová a balszerencse-sorozat újabb elemeként egy autóbalesetet követően egy nap késéssel érkeztünk meg. Ott elmondtuk magunkról, mi nyomja a lelkünket. Ezúton is köszönjük a résztvevő családoknak az értünk mondott imákat! Nagyon meghatározó volt, hogy többen közösen imádkoztunk családjaink bővüléséért a szentélyben, és a

korsóban is természetesen ezt a vágyunkat helyeztük el. Még itt elhatároztuk a férjemmel, hogy bárhol is folytatódik az életünk, szeretetszövetséget szeretnénk kötni a Szűzanyával. Fiainkat – akik szintén türelmetlenül várták a kistesót – szintén beavattuk, hogy mi az oka annak, hogy nincsen még kisbabánk: nem mi nem akarjuk, hanem a Jóisten nem adott még. Ettől fogva minden este közösen imádkoztunk a háziszentélyünkben egy kisbabáért, és a gyerekek az otthoni korszóba is bedobták a kérésüket. Ők legalább annyira vágytak egy kistestvérré, mint mi, csupán a baba nemében nem tudtak megegyezni, ezért nagyobbik fiunk egy lánybaba, kisebbik fiunk pedig egy kisöcsi rajzát dobta be a korszóba.

Ősszel folytattuk az orvoshoz járkálást, további vizsgálatoknak vetettük alá magunkat, és egy meddőségi központban is jártunk, ahol újabb segítséget kaptunk.

Bizonytalanság
töltött el, és nem
tudtam, hogy mit
akar tőlem Isten.

Egyszer a férjem szólt, hogy e-mailt kaptunk a szeretetszövetség-kötéssel kapcsolatban, és ettől fogva rendszeresen kapunk majd ehhez kapcsolódó anyagokat, hogy fel tudjunk készülni. Ez nagy örömmel töltött el engem, és valami különös bizonyosság vett erőt rajtam, hogy ez a mi utunk, bármi is történjék. Elkezdődött az advent, és elhatároztam, hogy csak azért is megpróbálok boldog lenni, örülni azoknak, akik körül vesznek, és nem azon szomorkodni, hogy még mindig

„csak” négyesben töltjük a karácsonyt. A 2018-as év záró negatív eseménye volt, hogy pár nappal karácsony előtt elszakadt férjem Achilles-ínya, és meg kellett műteni. Még a kórházban volt, amikor a hormonkezelés miatt terhességi tesztet kellett csinálnom. Nem ez volt az első teszt az azt megelőző közel másfél évben, mégis nagyon izgultam. Nagy meglepetésemre és végtelen öröömre a teszt pozitív volt! Leírhatatlan, amit ekkor éreztem. Csak az volt nehéz, hogy a férjem ekkor nem tudott velem lenni, és a délutáni látogatásig magamban kellett tartanom az örömeimet. Karácsonyra már újra együtt volt a család, és nagyon boldogok voltunk. A Szűzanya meghallgatta imáinkat, és megtapasztalhattuk a Jóisten kegyelmét.

Hathetes várandósan voltam orvosnál a terhesség tényét megerősíttetni, amikor is kiderült, hogy nem egy, hanem két babát hordok a szívem alatt! Kétpetéjű ikreket! Már akkor bizonyos voltam

benne, hogy az egyik fiú, a másik lány, hiszen ezt dobta a korszóba a fiaim. Talán a Szűzanya sem tudta eldönteni, hogy melyik legyen, ezért mindkettőt megadta egyszerre. Érdekes, hogy a korábbi vizsgálatok miatt tudtuk előre, hogy abban a hónapban csak egy alkalmas petesejt ért. Hogyan lettek akkor kétpetéjű ikreim? Az orvos ezt nem tudta érdemben megválaszolni. Mi persze tudjuk, ki volt a csodatévő.

Ezt követően egy komplikációmentes, szép várandósság, rengeteg öröm várt rám, és persze nehézségek is, de ezekhez is mindig kaptam erőt. Nem volt egyszerű, hogy az elején ikerterhesen mindent nekem kellett megoldanom, hiszen a férjem még hosszú ideig gipszet viselt, viszont erőt is kaptam mindehhez, például nem voltak rosszulleteim, pedig a korábbi terhességeknél voltak. A végén nem kellett kórházba feküdnöm, a forró nyarat is elég jól viseltem, saját lábamon mentem be szülni közel 39 hetesen. Még a várandósság közepén

járva kötöttük meg a szeretetszövetséget Óbudaváron, és azóta is a Szűzanyához fordulunk örömeinkben, bánatunkban.

Nagyboldogasszonyt követő napon látta meg a napvilágot Bálint és Izabella.

Fiaink odavannak a babákért, szinte minden este megköszönik őket a háziszentélyben. Nagy szakértelemmel fordulnak hozzájuk, játszanak velük, dajkálják őket, segítenek az ellátásukban is. Nagy bizonyosság most már számukra (is), hogy a Jóisten meghallgatja imáinkat, csak nem mindenre kapunk azonnal választ. Immár nagycsaládos, mozgalmas életünkben is gyakran megtapasztaljuk a Szűzanya gondoskodását, igyekszünk ezeket a későbbiekben is megosztani veletek.

Vágyaink beteljesülése újabb küldetés, munkát is ad számunkra. Tudnunk kell megszaporodott feladataink közben is megállni, elidőzni, ízlelgetni ezt a boldogságot, megleléssel tekinteni az életünkre, hogy küzdelmeink és örömeink erőt adjanak mások számára is.

Szűzanyával a hisztiben

Öt gyermek édesanyjaként sokféle hisztit láthattam már megnyilvánulni az évek során. Úgy gondoltam, van némi tapasztalatom ezek kezelésében. Legkisebb gyermekünk azonban egy nap új tapasztalattal gazdagított...

Hogyan kezdődött, már nem is emlékszem, de talán ez a hisztiknél nem is annyira megállapítható. Egyszer csak jön. Ez bizony hiszti volt a javából!

Minden eddigi módszer csődöt mondott és bizony indulni kellett volna a tesókért is. Sehogy sem tudtam kikököteni kicsi fiamat a hiszti örvényéből, földön fetrengés, kiabálás stb. Nagyon elkeseredtem és dühöt éreztem. Nem igaz, az ember mindent megpróbál és ez a kis törpe uralja a hisztijével a helyzetet.

Ekkor egy pillanatra sikerült kilépni ebből a helyzetből, kívülről rápil-

Vállalt nehézség

Az aktuális lapszám hívószava – *imából erő* – tökéletesen egybecseng aktuális kihívásunkkal. A házasságra készülő párok kapcsolatunkban a tisztaság megőrzése ugyanis kihívás. Legalábbis szerintünk, akik éppen most éljük meg e korszakot.

Egészséges, keresztény párok kapcsolatunkban a tisztaság kérdése szóba kell, hogy kerüljön, hiszen itt ennek értéke van. Az időzítés természetesen emberfüggő, egyesek ezzel egy-két hét után előállnak, másoknak több idő szükséges, hogy megnyilvánuljon e téren. Előfordul az is, hogy túl intim helyzetben kapjuk azon magunkat, hogy ideje tiszt-

lantani őrzőgő gyermekemre és megszólítani Máriát: Drága Szűzanya! Hogyan lehet itt jó édesanyának lenni? Te mit csinálnál most? Én mindjárt lekeverek egy pofont, Te biztosan nem ütnéd meg. Kérlek segíts, olyan tehetetlennek érzem magam. Ebben a pillanatban, a hisztiben fetrengő gyerek hirtelen abbahagyta az üvöltést, odaült az ölembe, átkarolta a nyakam és megpuszilt, én meg csak hagytam, hogy puha kicsi kezével megsimogasson az Isten. Köszönöm Mária, hogy társam vagy a nevelésben!

Szerján Kinga

tázni a szándékokat. Tulajdonképpen mi is valahogy így kezdtünk el beszélni a folytatásról. Megbeszéltük, értettük, tudtuk mit mond, mit szeretne a másik. Kevés megnyugtatóbb dolog van egy párok kapcsolat elején, mint amikor ebben a kérdésben ugyanazt az álláspontot képviseljük. Mert ez értékrendszerünkben neurális pont (lehet), ami a dolgok tisztázásáig, nehéz kőként nyomhatja szívünket.

De abban is egyetértettünk, hogy az idő előrehaladtával egyre nehezebb lesz úrrá lenni a vágyainkon.

A másik személyiségének megismerésével együtt nő a másik iránti szerelmem, szeretetem és termé-

Megerősítő jelzéseket kapunk Istentől, amelyekből tudjuk, hogy érdemes vállalni a kihívást.

szetesen a szexuális vágyam is. Tudtuk, mégis újra és újra tapasztaljuk, hogy nagyon nehéz. De nem szabad elfojtanunk a bennünk lakozó vágyakat. Nemrég egy pap a cölibátus kapcsán így írt: „*Mi a legnehezebb a cölibátusban? – szokták kérdezni az ifik. – Nem az, amire gondoltok – szoktam válaszolni. Szex nélkül ugyanis lehet élni, intimitás nélkül nem. Tartós és mély emberi kapcsolatok elengedhetetlenek a lelki túléléshez.*” A párok kapcsolatban az intimitás testileg is lehetséges, sőt szükséges, de ahogy az érintéseknek, úgy a szavaknak is teret kell engedni.

Beszélnünk kell újra és újra arról, hogy éppen hogyan éljük meg azt, hogy vágyainkat korlátoznunk kell. Ez ugyanis nem mindig jelent ugyanakora nehézséget. De minden esetben könnyít a helyzeten, ha beszélünk róla. Fontos tudnunk, hogy a másik mit érez, mit gondol ennek kapcsán, hogy ne értsünk félre bizonyos közeledést, vagy épp távolságtartást. Ezt imáinkban is meg kell fogalmaznunk, méghozzá sokkal gyakrabban, mint ahogy egymással beszélünk a témáról. Mindennap azért fohászkodunk, hogy a Jóisten megtartsa minket ezen a felfelé egyre meredekebb úton, hogy egyszer együtt érzünk fel az igazi csúcra. Mert ezen az úton csak hárman mehetünk.

Ferenc pápa *Mi Atyánk* című, tavaly megjelent kötetében a következőket mondja: „*A kitartó ima nem arra való, hogy meggyőzze Istent, hanem hogy erősítse hitünket és türelmünket, vagyis azt a képességünket, hogy Istennel együtt küzdjünk annak elnyeréséért, ami igazán*

szükséges és fontos.” Esetünkben határozottan igaz, hogy türelemre van szükség. Hasonló türelemre, melyet a párok kapcsolat előtt gyakoroltunk, míg vártuk a másikat. Hozzáteesszük, a házasságban és magában a szexualitásban is türelmesnek kell majd lennünk.

Az imákból erőt tudunk meríteni ehhez az úthoz, mert a kapcsolatunkban olyan élményeket, megerősítő jelzéseket kapunk Istentől, amelyekből tudjuk, hogy érdemes vállalni a kihívást, és a vállalkásban érdemes mindig megújulni. Ahogy legutóbb fogalmaztuk meg egymásnak: nem baj, hogy ez most ilyen, mert a végén sokkal könnyebb lesz!

Ha nem így gondolkodnánk és cselekednénk, egyszer csak azon kapnánk magunkat a kapcsolatunkban, hogy a sok könnyedség után, most már minden nagyon nehéz...

Gamper Johanna és Farkas Márton

Tízparancsolat másképpen

1. Uradat, Istenedet imádd
és csak neki szolgálj!	Áldjad az Úr nevét!
2. Isten nevét hiába ne vedd!	
3. Az Úr napját szenteld meg!	
4. Atyádat és anyádat tiszteld!	
5. Ne ölj!	Adj életet!
6. Ne paráználkodj!	Légy hűséges!
7. Ne lopj!	Légy nagylelkű!
8. Ne hazudj és mások becsületében
kárt ne tégy!	Igazat szólj és felebarátodban
keresd a jót!
9. Felebarátod házastársát ne kívánd!	Örülj felebarátod boldogságának!
10. Mások tulajdonát ne kívánd!	Adj hálát mindenért, amid van!

Debreczeni Katalin

Szelíden kitartottál mellettem

Keresztény életem igazán szépen indult, hiszen 1995-ben, már 1 évesen megkeresztelkedtem, majd édesanyánk sokszor olvasott nekünk a Bibliából és gyakran imádkoztunk együtt. Ahogy azonban teltek az évek s lassan felcseperedtünk, úgy kezdett fokozatosan feledésbe merülni ezen jó szokásunk is, mígnem testvéreimmel

kisiskolás korunkra szinte végleg megfeledkeztünk hitünkről. Így történhetett meg az is, hogy tinédzserként hosszú hónapokon, akár éveken keresztül eszembe sem jutott Isten, vagy hogy elmenjek templomba. A csínytevések annál inkább, mint egyfajta hiánypótlás, gyermeki segélykiáltás és keresés. Most felnőttként kicsit fájó, ha visz-

szatekintek ezekre az évekre, mert azóta szinte minden megváltozott. Istent ugyan sosem tagadtam meg, de mégis, éveken át Nélküle éltem az életem. Aztán mégis meghallottam az Ő hangját, és hittan táborokon, barátokon keresztül fokozatosan közeledtem Hozzá. Megtérésem tehát éveken átívelő, lassú folyamat volt, de ha pontosítanom kellene, akkor egyértelműen a Tiszamenti Nagyboldogasszony Közösség 2017-es nyári táborára tenném, ahová Marci, az unokatesóm hívott el. Ott egy héten át minden nap részt vehettem reggeli zsolozsmán, dicsőítésen, misén és közös imákon. Akkor, huszonkét évesen, nyolcvan másik táborozó gyer-

mek közreműködésével mertem végleg megfogni Jézus kezét, majd otthon az volt az első dolgom, hogy jelentkeztem hittanra, felvegyem a szentségeket, és keressek egy közösséget. Innentől pedig robbanásszerűen indult be egy láncreakció az életemben, és sorra kezdett Isten köré rendeződni minden teendőm vagy feladatom. Olyan érzés, mintha én csak 2017-ben születtem volna meg, és mindaz, ami azelőtt volt, csupán játéka vagy épp álom lett volna.

Gyökeresen megváltozott az életem, és az emberi kapcsolataim is. Járok egy vidám, egyetemisták alkotta nagy közösségbe, az MKK-ba, ami életem legjobb közössége, hiszen itt éreztem először, hogy befogadnak, és hogy be tudok illeszkedni. Alig egy év elteltével kiscsoportvezető is lettem, ami komoly szolgálat, de nagyon élvezem, és végre érzem, hogy a helyemen vagyok. Emellett az életem integráns része a tánc, szeretek mozogni és másokat is mozgatni, főleg zenére. Nemcsak én táncolok, de hála az MKK-nak, ma már tanítok másokat is. Még a tánccal is a hitemet szeretném kifejezni: Isten jó, Isten szeret mindannyiunkat, és szépnek alkotta ezt a világot; ami mozgalmas, változó, gyönyörködtető. Istennek legyen hála érte. Köszönöm Uram, hogy huszonkét éven át szelíden kitartottál mellettem.

Apa lányának

Egyre gyakrabban találkozunk azzal a nehézséggel, hogy gyermekekre vágyó házaspárok hiába várnak a gyermek-áldásra. Fájdalmuk az egész nagycsalád fájdalma, amit tetézhet a környezet kimondott és ki nem mondott elvárása... Az együttérzés és megerősítés most egy édesapa hangján szólal meg.

Kedves Éva!

Szívemig hatolt mély fájdalmad, hogy még nem ajándékozott meg Benneteket a Jóisten kisbabával.

Engedd meg, hogy néhány egyszerű gondolatomat megosszam Veled ezzel kapcsolatban.

Ahol Jézus kegyelmével jelen van, az a szentségi házasság, amit Ti kötöttetek. Ha Ti teljes odaadásban, teljes szeretetben igyekeztek élni egymással, akkor ez már önmagában is a mennyországot jelentheti számotokra. Ha ebben nő-

vekedtek, akkor a boldogságotok, egymásban való örömötök annyira betölti lényeteket, hogy minden más jelentéktelenné válik: munkahely, fizetés, időjárás, barátok, rokonok, és még a gyermek is. Őfeléjük sugározzatok kettőtök izzó szeretetét. A református eskü szövegében szerepel egy fontos mondat: Vele megelégszem!

Ez két dolgot jelent:

– Őt úgy ahogy van, úgy szeretem, nem akarom megváltoztatni, őt úgy adta nekem a Jóisten, ahogy van. Engem az tesz boldoggá, amilyen ő, és nem az, amilyen lehetne. Ezzel mindannyian egy életen át küzdünk, de ez jó így. Ez minden férjnek fontos – a te férjednek, Ádámnak is.

– Vele megelégszem. Nekem elég ő a boldogságomhoz. Nem kell semmi és senki más. Ez is minden férjnek fontos – Ádámnak is.

Hiszem azt, hogy ha ez a fő célotok, akkor Ő ebbe a mennyországba fog ajándékozni Nektek kisbabát.

A Jóisten nagyon szeretné, ha rábízám magamat. Ha ezt megteszem, akkor elkényeztet. Ő jobban tudja, hogy mi jó nekem, mikor jó nekem, hogyan jó nekem. Többet ad, jobbat ad, mint amit én elképzelek, ha rábízom magamat. Szerintem Te ezt már az előző, fájdalmas szerelmeddel kapcsolatban átélhetted.

Emlékszel, a regnumi kiránduláson akkor lehetett inni, amikor megengedték? A Jóisten is edz engem, hogy higgyem el, javamra válik a várakozás.

Azokat, akiket kiválaszt magának az Úr, az átlagosnál nagyobb próbatétel elé állítja. Ezt azért teszi, hogy utána ne a magas lóról „összam az ész” azoknak, akik hasonló helyzetben lesznek, hanem az átél, megküzdött nehézségeimből tegyem ezt – hitelesen, erőt adva másoknak is.

Tapasztalat szerint akkor jön a baba, amikor sok küzdelem, orvoshoz járás, gyógytea, vitaminszedés stb. után elengedi, és elfogadja a házaspár a helyzetet.

Olyan sokszor látlak fáradtnak, kimerültnek téged, ami betegségekkel is együtt járhat. A legutóbbi hosszán tartó

betegséged is ilyen példa. A kimerült, fáradt szervezet sérülékenyebb. Bár ha tudnál nemet mondani fontos dolgokra, ahol nélkülözhetetlennek érzed magad, és nyugodtabb életet élnél! Emellett a sok közös mozgás Ádámmal, hosszabb kimozdulások hétféleként, kettesben, izgalmas helyeken, jó talaja lenne a kisbaba megérkezésének. Azt is el tudnám képzelni, hogy elköltöztök valahová, ahol egy nyugisabb állást vállalnál el. A helyváltoztatás, a tágasság, a természetes környezet minden testnek és léleknek jót tesz.

Szeretettel: Édesapád

„Tegyé meg mindent, és akkor sikerülni fog”

Számomra az imádság nem más, mint beszélgetés Istennel. Persze van, hogy jól esik az embernek elmondani egy előre megírt, jól betanult imát, és hiszem, hogy nagyon sok értelme van az adott helyzetben. Viszont nem tartom előnyösnek, ha csak az ilyet tekintem imának, és csak így tartom a kapcsolatot Istennel.

Nem tudnám elképzelni a minden napjaimat, ha nem lennék folyamatosan jelen az Istennel való kapcsolatomban. Így amikor csak kedvem tartja, beszélgetünk. Ha baj van, kérem, hogy segítsen, mert valahogy meg kéne a gondot oldani. És bár van, hogy sok napi őrlődés, és kilátástalanság után, de mindig megkapom a választ, a segítséget.

Jómagam sportoló vagyok. Rengeteg időt töltök edzéssel, mérkőzésekkel, mentális küzdelmekkel... Mindezek juttattak el abba az állapotba, amelyben most élhetek, egy tudatosabb létformába. Szeretnék megosztani két mindennapi tanulságot.

Nyáron volt egy végtelen hosszú és megterhelő felkészülésem, edzőtáborom. Folyamatos koncentrációt, kitartást, energiát és testi-lelki éberséget követelt. Hogy kicsit mélyebbre ássunk: vízilabdázom, a nyaram pedig arról szólt, hogy egyáltalán bekerüljek a keretbe, akik kimehetnek az ifjúsági EB-re, majd, miután ez sikerült, azért küzdöttem, hogy meg is álljam a helyem a csapatban, és minél jobb eredményt érhesünk el.

Már egy évvel előtte, szeptemberben eldöntöttem, hogy ez lesz a forgatókönyv. Hogy sikerülni fog. Csak ezt a lehetséges jövőképet tudtam elképzelni. Ehhez óriási hit, és sok ima kellett. Istennel megállapodtunk, hogy ha mindent megteszek, sikerülni fog. Én pedig mindent megtettem, Ő végig velem volt, és erőt adott. Közösén végül elértük a célt. Azóta tudom biztosan, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Ahonnan indultam, közel sem volt ahhoz, mint ahova érkeztem. Szinte lehetetlennek tűnt, hogy annyit lépjek előre egy év alatt, amennyit végül fejlődtem testileg és lelkileg egyaránt. Rengeteget tanultam.

A következő, szintén sportból hozott példa: van olyan, hogy nagyon nincs kedvem valamihez, de tudom, hogy mégis meg kellene tennem azt. Ilyen az, amikor nagyon kemény edzés vár rám, rengeteg úszással, és a végén pedig jókora kimerültséggel, és hát – hogy egy pontos példát említsek még szintén a tavalyi, egy éves időszakban történt ehhez hasonló. Már-már elsírtam magam, hogy nekem semmi kedvem edzésre menni, nem bírom tovább, hazamegyek. A barátaim vigasztaltak, hogy tegyem azt, ami boldog-

gá tesz, és támogattak, hogy tartsak ki. Miután közel fél óráig üldögéltem egyedül, tehetetlenül és magam alatt voltam a helyzettől, hirtelen felvillant bennem az alku: „tegyél meg mindent, és akkor sikerülni fog...” – Nekem azonban akkor semmi kedvem sem volt éppen mindent megtenni. Inkább fel akartam adni. Istent kértem hát, hogy adjon erőt, és segítsen ki a helyzetből. És valóban megszállt valami plusz erő. Összeszedtem minden rejtett kis akaraterőmet és ki tudtam mondani, hogy legyen, Istenem. Lemegyek az edzésre. Döntöttem. Lesz, ami lesz, de én mindent megtettem így, és nem lehetett büntudatom. – Na, és ebben a pillanatban csörgött a telefon: Az edző hívott, hogy ne menjek az úszós edzésre, hanem helyette egy másik uszodába kéne mennem edzőmeccset játszani valami csapattal, és kérdezte, hogy meg tudom-e oldani. Ekkor felragyogott az arcom. Naná, hogy meg tudom oldani... :) Semmi gond.

A kétkapu egyébként különösen jól sikerült, nagyon élveztem...

Ebből a kis esetből azt a tanulságot szeretném kihangsúlyozni, hogy Isten sosem akarja, hogy szenvedjünk. Megsegített. Hiszem, hogy abban a telefonhívásban az ő kezei voltak. Végül nekem nem lett lelkiismeret-furdalásom, és megtettem mindent, és boldog voltam. Az ima újra célba talált, megkeseredett, roskadt testem új erőre kapott általa. Csak a döntést kell meghozni, és Isten mellém áll, és segít, hogy a lehető legkönnyebben eljussak a célomhoz, és, hogy egyáltalán eljussak oda. Ilyenkor eltölt a kegyelem.

Ramocsai Vera

Imából erő

Milyen szerencse, hogy az apostolok megkérték Jézust: Taníts meg bennünket imádkozni! Ő erre a kérésre válaszolva mondta: „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok, Miatyánk, aki a mennyekben vagy...”

Ha ezt az imádságot átélmelkedem, jobban megérthetem és átélhetem, mire való az imádság. Az imádság formál engem, imádkozót, és formálja, segíti azt, akiért könyörgök. Atyánk rengeteg csodával és ajándékkal halmoz el bennünket nap mint nap, ami nekem fel sem tűnik, mert természetesnek érzékelem. Az ima az, ami kinyitja a szememet ezekre a dimenziókra.

Csodának élem meg, ha Isten teljesíti akaratomat. Valószínűleg Ő is csodának éli meg, ha én teljesítem az Ő akarátát. Ő végtelenül nagyobb, intelligensebb, jóságosabb, mint én vagyok. Értelmemmel sokszor befoghatatlan és ellentmondásosnak tűnik számomra Isten akarata, szándéka. „Miért engedi ezt meg?” Az Ő benne való bizalmam a végső alap, amihez ragaszkodom. Ő jó és mindig jót akar.

Ha Isten mindig jót akar nekem, vajon miért van szükség az imáinkra? Van-e értelme? Különösen húsbavágóak ezek a kérdések, amikor imáimba foglalt szándékaim nem lesznek valósággá az én elképzelésem szerint.

Ezzel kapcsolatos kudarcaimat, fájdalmaimat pont az imádság, az istenkapcsolat gyógyítja meg. Lázár Ervin meséje a Hétfejű Tündér erről szól. A legcsúnyább legény Rácpácegresen

nekiindul, hogy a Hétfejű Tündér mind a hét fejét levágja dühében és keserűségében.

Sorban vágja le a Tündér fejeit, aki szomorúan tűri, míg az utolsó fejéhez nem ér a csúnya legény. Akkor magához öleli őt, és megkérdezi: Mit vétettem én neked, ember fia?

Akkor dőbben rá a támadó, hogy a Tündér jószágos, és nagyon-nagyon szereti őt. „A szeme tükrében megláttam magam. A lábam egyenes volt, a hasam sima, a fejem hosszúkás, nem voltam se bandza, se lapátfülű, se tyúkmellű, se harcsaszájú. Térdre estem előtte. ...Soha többé nem mentem vissza Rácpácegresre, ott maradtam a tündért vigyázni. ...Ne is próbáljatok rossz szándékkal közeledni hozzám! Nem engedem bántani.”

Alattad a föld, fölötted az ég: benned a létra¹

A szívem kettészakadt, mikor legnagyobb fiunk kollégiumba költözött, mi pedig a többi gyermekkel külföldre – férjem új munkája miatt. Közös és hosszadalmas elhatározás volt, s a végső döntést Istenre bíztuk: ha ez a mi utunk, feladatunk, akkor férjem elnyeri a külhoni megbízatást s fiunk felvételre nyer a kollégiumi iskolába. Így lett. Együttal azonban távol kerültünk otthonunktól, elsőszülöttünkötől, rokonainktól, barátainktól.

Fejben tudtam, hogy ez nagy szakmai lehetőség a férjemnek; gyermekeinknek hosszú távon: megtanulni egy idegen nyelvet, megismerni egy másik kultúrát, országot.

A szívem azonban fájt, hogy a nagy fiunktól olyan messze kerültünk, hogy szeretett munkámat fel kellett adnom, s vérzett a szívem a gyermekeinkért, akik bekerültek egy olyan iskolába, osztályba, ahol senkit és semmit nem értettek. Hosszú az út fej és szív között.

Az első hat hétben otthonunk sem volt. Külföldi nagycsaládosként senki nem akarta nekünk kiadni a lakását. Egy félig lakatlan, félig felszerelt, furcsa házban húzódhattunk meg egy nagy-lelkű ismerősnek hála, de az iskolai élet

nehézségeit nehéz volt kompenzálni egy otthonosságot nélkülöző, hideg, bűdös házba „hazaérkezve” esténként.

Lélekápolás minden mennyiségben. Ez volt a feladatom a nyelvtanulás mellett. De én magam is kétségbe voltam esve a körülmények, illetve a gyermekeinkre háruló nehézségek miatt.

A fürdőszobának nem volt ajtaja és a kádban macskák laktak.

Mégis valahogy a gyerekekbe sikerült életet lehelni, felvidámitani őket. Tudtunk nevetni a helyzetünk abnormalitásán. Egy

ipari sütő volt a szobánkban, a gyerek-szoba falán embernyi lyuk tátongott. A fürdőszobának nem volt ajtaja és a kádban macskák laktak.

Napról-napra, hétről-hétre próbálkoztunk, néztük a lakásokat, vártuk, hogy végre valaki igent mondjon ránk, de sorra jöttek az elutasítások. Túl sokan vagyunk, túl külföldiek. Közben a gyerekek értési és önkifejezési nehézségei sem csökkentek, így mindennapos volt a kiborulás, sírdogálás.

Milyen erős és bátor vagy, hogy belementél ebbe! – mondták többen is a barátaim közül.

Éppenséggel egyik sem.

Csodáltam férjem kitartását, hogy nem adja fel, s hisz a projekt lehetséges

szépségében, s gyermekeim erejében, hogy nap mint nap felveszik az iskolatáskával együtt a küzdelmet a nyelv, a beilleszkedés, az egyéni boldogulás nehézségeivel szemben. Mellettük álltam mindenben, de ha nem láttak, kisírtam magam én is.

Meggyőződése, hogy ezekben a hetekben az a védőháló tartott meg az összeomlástól, amit családjaink, barátaink imája jelentett. Nap mint nap kaptam a bátorító szavakat a telefonomra (éljen a mobilnet!), hogy gondolnak ránk, imáikban hordoznak. Kentenich atya napi üzenetei is telibe találtak. Ez a lelki erő nem belőlünk fakadt. Ezt kaptuk – az imák által. Erőt és bátorságot adó volt az a kegyelmi koszorú, ami előttünk járt, mögöttünk állt, körbefont minket, s fenntartott (mint egy mentőöv), ha süllyedni kezdtünk. Erősen kapaszkodtunk Mária ígéretébe is, melyet a szeretetszövetségben tett nekünk: „magához vonzza az ifjú szíveket”. Vigyáz gyermekeinkre ott is, ahová a mi karunk már nem ér el.

A lakáskeresés nehézségét is a Szűzanyára bíztuk. Hat hét után egy olyan ingatlan tulajdonosa mondott ránk igent, ami sokkal jobb és nagyobb volt, mint bármelyik korábbi lakás, amit megnéztünk (és elbuktunk). Teljesen bútorozatlan volt, de mi néhány otthonról hozott lábossal, bőrdőddel – no meg iskolatáskával – megérkeztünk egy helyre, amit otthonná alakíthattunk egy időre. A földön ettünk és az erkélyt használtuk hűtőnek az első hetekben, de nagyon boldogok voltunk, hogy nin-

csenek lakótársak, se macskák! Ebben a lakásban aztán annyi vendég járt/hált, amennyi otthon még nem. Kis magyar sziget lettünk messze Nyugaton – s gyánítjuk, ez benne volt a tervben Mária részéről. Nagy szervező asszony!

Az ima erejéből sikerült létrát is építeni szív és fej között: lassan-lassan, fokozatosan, megtanultam észrevenni, érzékelni, majd értékelni a hely, a nyelv, a kultúra előnyeit. Hosszú idő után már volt, amit élvezni is tudtam. De imák nélkül elbuktam volna.

A küzdelem még tart. De hiszem, hogy „Akik könnyek között vetnek, örömmel aratnak majd”².

¹ Weöres Sándor: A teljesség felé

² Zsolt, 126,5.

Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok¹

A fentebbi evangéliumi rész volt 2018. júliusának egyik vasárnapján. Két napra rá fedeztem fel a csomót az egyik mellemben. Megkezdődtek a kezelések...

Gyakran járt a fejemben ez a történet. Ha ott, akkor megtörtént a gyógyulás, Jézusból erő áradt ki, akkor miért is ne történhetne meg ez most is, a XXI. században? Jézus most is itt van, találkozhatsz vele. Vágytam rá, hogy én is megérinthessem őt, akár a történetben szereplő asszony. Hodász András atyától hallottam a Tűz és Fény közösségről, akik dicsőítő, közbenjáró imaalkalmakat tartanak a Szent Gellért templomban Budapesten. Egy ilyen alkalomra mi

is elmentünk a férjemmel, s ott történt a találkozás. Mindig az Oltáriszentség körbevételével kezdődik a szentségimádás, majd a templom közepén helyezik el Őt. Ezalatt énekelünk, az imaközösség tagjai pedig körbejárnak, és kézrátétellel imádkoznak a jelenlévő emberekért. Úgy gondoltam, hogy majd értem is imádkozni fognak, azonban másképp történt.

Az atya kivette a tabernakulumból az Oltáriszentséget, és elindult vele a templomban. Mindannyian letérdeltünk Jézus elé, sokan a kabátjukat is az Úr elé terítették. Így tettem én is, becsuktam a szemem és vártam Őt. Egyszer csak egy felém közeledő erőt kezdtem érezni, mely egyre nőtt és nőtt. Sejteket láttam, amik élettel és erővel telnek meg. Ezután csökkent az erő, ahogy távolodott tőlem Jézus. Megállíthatatlanul elkezdtek potyogni a könnyeim. Jézus elhaladt mellettem, és erő áradt ki belőle, így gyógyított. Megérintett engem irgalmas szeretetével, találkoztam vele. Jézus valóságosan itt van közöttünk az Oltáriszentségben. Ingyen adja magát, annyi a dolgom, hogy nyissam ki felé a szívemet. Uram, szükségem van Rád! Ha tisztán, üres kézzel fordulok felé és ki tudom mondani, hogy legyen meg a Te akaratod, akkor tud bármit is kezdeni velem. Bátran bízom rá magamat!

¹ Mt 9,18–26.

Ez október végén történt. Decemberben mikor műtöttek, már nem lehetett kitapintani a csomót, a szövettani eredményben pedig nem találtak tumor sejteket!

Hála és dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Azonban így még nem teljes a történet, hiszen nagyon sokan imádkoztak értem. Külön köszönöm Endrédi Orsinak, hogy ima és böhthadjáratot szervezett. Közel fél éven keresztül több mint 50 ember járt közbe értem a Mennyei Atyánál. Most is szeretném a hálámat kifejezni nekik.

A plébániánkon is rengetegen imádkoztak a gyógyulásomért, az atyák rendszeresen szentmisét mondtak értem. És legvégül, aki a legfontosabb számomra, a férjem volt az, aki mellettem állt a nap 24 órájában. Bármire kértem őt, mindig jelen volt, nem hagyott magamra. Nem volt neki könnyű hordoznia engem, de a Jóistenbe és a Szűzanyába kapaszkodva közösen megoldottuk a feladatot.

Gyermekeivel Szűzanyánk, szent áldását adta ránk ☺ Hála érte! Amen

Perei Nóra

Schönstatti gyaloglás

Nélkül, hogy hallottam volna a jézusi gyaloglásról, valahogy rátaláltam magam. Lehet persze, hogy amit én teszek, az nem pontosan az, amit a „feltalálók” értenek rajta – a legnagyobb tisztelettel adózom nekik –, nekem mindenesetre sokat segít, mondhatom, nélküle már nehezen tudnék élni.

Néhány évvel ezelőtt felfigyeltem azokra a – főleg az idősebb korosztály-

beli – magányos vagy csoportokban járó asszonyokra, akik két bottal a kezükben rótták a gyalogutakat. Sosem szerettem a divat után menni, s ezzel is úgy voltam, hogy minél gyakrabban láttam őket, annál jobban taszított. Bár mindig is szerettem kirándulni, sőt gyalogolni, ezt a botos dolgot kicsit nevetségesnek találtam. Már kisiskolás koromban szívesebben mentem gyalog az iskolába, mint busszal – a várakozási időt feleslegesnek tartottam, és a tömött buszon való utazást kidobott időnek. Gimnazista koromban a Gellérthegyről gyalog jártam a Trefortba, később, amikor evezős lettem, a napi edzés mellett kb. 5–6 km-t gyalogoltam naponta – eszem ágában sem volt eggyel többször átszállni edzésre menet

vagy hazafelé. Szerencsére mindig olyan helyen laktunk, ahol zöld környezetben juthattam el a buszmegállóig, és nem volt baj, hogy ez eltart 10-20 percig, attól függően, hogy melyik útvonalat választottam. A gyerekekkel is mindennapos program volt a séta, lehetőleg a közeli erdőben. Persze mindennek csak most gondoltam utána, miután ma újra napi szinten gyalogolok, most már tudatosan, sportszerűen.

Egy utazásunk alkalmával órákig beszélgettem egy ismerősünkkel, aki nagyon súlyos cukorbeteg. Arról vallott, hogy őt a nordic walking tartja életben. Olyan mértékben ugrál a cukra, és bármit tesz, nem tudják beállítani, hogy sokszor előfordult, hogy szinte alig élt. Ez az egyetlen, ami segít: az intenzív, friss levegőn végzett mozgás. Mivel évek óta nordicizott már, megfigyelte, hogy edzés után mindig frissebb, és mióta cukorbeteg lett, terápiaként alkalmazza. Ő nem lakik zöldövezetben, és órákat kell utaznia ahhoz, hogy eljusson egy erdőig,

mégis gyakran megteszi, hétvégén mindig, és nyáridőben hétköznap esténként is. Nagyon felkeltette az érdeklődésemet, mert az ízületeim miatt futni már nem nagyon szerencsés, és a teremben végzett torna mellett nagyon jó kiegészítésnek gondoltam a nordicot. Arról is meggyőződtem ez a beszélgetés, hogy érdemes szakembertől megtanulni ezt az egyszerű mozgást, mert a két bot célja nem az, ahogyan sokan gondolják: hogy adja a ritmust, hanem ennél sokkal több. Ha jól használja az ember, akkor szinte a teljes izomzata – nemcsak

a láb, hanem a kar és a hát is – részt vesz a mozgásban, ráadásul tehermentesíti az ízületeket, és ezáltal az edzettség függvényében a gyaloglás intenzitása is fokozható, ami nagyon jót tesz a légzőszerveknek és a teljes vérkeringésnek. Ez kell nekem! Ha megtanulom, magam is tudom majd egyedül gyakorolni, és bármikor a házunkból kilépve már kezdhetem is az edzést.

Eleinte hetente kétszer jártam csoportos edzésre, ami nagyon klassz volt az irányítás, a helyszín és a társaság miatt, ám aztán születtek az unokák, és már nem volt időm eljárni. Itthon viszont ha esett, ha fújt, amint lehetőségem nyílt rá, hagytam csapot-papot, vettem a két botomat, és léptem ki a házból. Ez ma is így van. A kutyát is viszem magammal, aki azóta újra rendszeresen sétálhat. Időnként a két botot babakocsira cserélem, és az unoka korától és kedvétől függően tudok imádkozni is menet közben. Mert itt kapcsolódik be az imádság. Általában egy órát szoktam gyalogol-

ni. 10 perc, amíg kiérek a házak közül, onnantól már csak egy-egy kutyasétáltatóval találkozom, úgyhogy nyugodtan elmerülhetek a gondolataimban. Nagy a család, és az utóbbi években nagyon sok baleset és betegség is beköszöntött az életünkbe családtagjaink és ismerőseink által. Sok mindenkit hordozunk, és mivel az elfoglaltságunk is igen sok, nagyon nehéz megtalálni a közbenjáró imádság helyét a hétköznapokban. Reggel sietünk, este meg fáradtak vagyunk. Ha kocsival megyünk valahova, útközben mindig imádkozunk, általában rózsafüzért. És egy-egy tized előtt elmondjuk, hogy kikért kérjük a Szűzanya közbenjárását. Én sokat vagyok egyedül, úgyhogy van elég időm gondolkozni – megtervezni a napjaimat, azt, hogy hogyan tudok minél hatékonyabban és értelmesebben segíteni a gyerekeinknek, szüleinknek, hogyan, mikor, mivel tudom szolgálni a közösségünket. Ez meg a házimunka végzése közben is. Olyankor azonban imádkozni nem tudok. Viszont a gyaloglás nagyon jó alkalom, ilyenkor igyekszem a többi gondolatot eltávolítani, és csak a személyekre koncentrálni. Az is változik, ahogyan Istenhez szólok. Általában hosszabb időszakokon keresztül ugyanazt az imaformát alkalmazom, aztán egyszer csak valamilyen oknál fogva megváltozik a gyakorlatom. A férjemért, a gyerekeinkért nap mint nap imádkozom természetesen. Min-

Csodálatos tapasztalatom, hogy az évek során egy-egy ilyen rendszeres kérésem szinte szóról szóra valóra vált. Nem győzők ezért hálát adni.

vastam az imádságról, különböző szentek gyakorlatairól. Sokat beszélgettünk erről a schönstatti közösségeinkben is. Tilmann atya azt tanította nekünk, hogy mindenképpen vegyünk be valami olyan tevékenységet a lelki napirendünkbe, ami örömmel tölt el bennünket. Így vált szokássommá a „schönstatti gyaloglás”, ami felüdíti testemet-lelkemet. Nem állítom, hogy mindig teljesen összeszedett tudok lenni, néha természetesen elkalandoznak a gondolataim. Ilyenkor is sokat segít Tilmann atya tanítása: mondjuk a rózsafüzért, elkalandozunk, aztán észbe kapunk, és visszatérünk az imádsághoz gondolatban is. – Lelki szemeimmel látom, ahogy legyint közben a kezével, és azt mondja: „Nem baj! Gyere, te buta! Szeretlek!” Ilyenkor

dig mindegyikükkel kapcsolatban van aktuális legfontosabb kérésem, és a gyaloglás ütemére rímekbe szedve tárom Isten elé azokat. Valahogyan ez magától jött. És csodálatos tapasztalatom, hogy az évek során egy-egy ilyen rendszeres kérésem szinte szóról szóra valóra vált. Nem győzők ezért hálát adni. Aztán van – mostanában –, hogy egyszerűen csak

sorolom a neveket, természetesen dallamra és ritmusra, és Atyám kezébe helyezek mindenkit, egyenként. Hiszen az Atya sokkal jobban tudja, hogy mire van szükségük, mint én.

Gyakran megkísért a gondolat, hogy nem imádkozom elég jól vagy eleget. Sokat ol-

vastam az imádságról, különböző szentek gyakorlatairól. Sokat beszélgettünk erről a schönstatti közösségeinkben is. Tilmann atya azt tanította nekünk, hogy mindenképpen vegyünk be valami olyan tevékenységet a lelki napirendünkbe, ami örömmel tölt el bennünket. Így vált szokássommá a „schönstatti gyaloglás”, ami felüdíti testemet-lelkemet. Nem állítom, hogy mindig teljesen összeszedett tudok lenni, néha természetesen elkalandoznak a gondolataim. Ilyenkor is sokat segít Tilmann atya tanítása: mondjuk a rózsafüzért, elkalandozunk, aztán észbe kapunk, és visszatérünk az imádsághoz gondolatban is. – Lelki szemeimmel látom, ahogy legyint közben a kezével, és azt mondja: „Nem baj! Gyere, te buta! Szeretlek!” Ilyenkor

aztán azt mondom: tényleg így van. Megyek-megyek, szólok az Istenhez – közébe helyezek mindenkit, akit szeretek, felemelem a lelkemet, és amikor mindezzel „kész” vagyok, akkor igyekszem örülni a levegőnek, a tájnak, a csicsergő madaraknak, mindannak, ami körülvesz, kicsit elcsendesedni, és azt monda-

ni: „köszönöm!”. Nem gyakran, de néha eljutok odáig is, hogy csak annyit mondok: „Itt vagyok, Uram!” – és úszok az irgalmasság tengerében. (Természetesen ez is Tilmann atya találmánya. Azért ezt még sokat kell gyakorolnom...)

Schumickyné Könyves Tóth Ildikó

Találkozásom a kemoterápiával

A Jóisten szeptemberben új kalandra hívott engem, aminek a hozadéka összességében sokkal több jó, mint rossz.

Erre a feladatra, vagy nyugodtan nevezhetem ajándéknak is, a Jóisten remekül előkészített. Többek között a lányom tíz évvel ezelőtti balesetével, amiből megtanította nekem, hogy mindig ad annyi kegyelmet a nehézségek elviselésére, amennyire csak szükségem van, hogy bízhatok Benne.

Megtanultam akkor, hogy Ő mindig jobban szereti a gyerekeimet, mint ahogy azt én bármikor is tudnám. Hogy Ő tudja, mikor mi a jó neki. Hogy Neki van a legjobb terve velem.

És hogy tudja, hogy mit csinál. Nem baj, ha nem értem.

És tudtam, hogy amiért följajánlhatom ezt a betegséget, az sokkal nagyobb értékű az üdvösség szempontjából, mint a várható nehézségek elviselése.

És ez a gondolatsor most teljesen áttehető volt az én betegségre.

Hurra, a Jóisten érdemesnek tart erre a feladatra, együtt akar velem működni, ez végül is megtiszteltetés.

Ő a legjobbat akarja nekem. Ő szeret a legjobban. Nagyon meg akar ajándékozni. Előtte gondosan megmérgette a keresztet, hisz neki legalább annyira fáj, ami nekem fáj. Ő tudja, mit csinál, és amit csinál, az nekem és a szerettemnek a legjobb lesz. És ezt már abban a pillanatban tudtam, hogy kitapintottam a csomót.

Tudtam, hogy azonnal cselekedni kell, ez nem véletlen és a Jóisten velem

van. Most nekem ez a legjobb, ami történhet velem.

Egy hét múlva már kaptam időt a mammográfiára, ahol a reakciókból egyértelmű volt, hogy a csomó rosszindulatú. Rá egy hétre már a kórbiopszián is túl voltam.

Közben osztálykísérésre pont a mellé a kolleganőm mellé kerültem „véletlenül”, aki már kétszeres mellrák túlélő. Ő mindenről kiokosított.

Az egyházközségben is van mellráktúlélő. Az ő tapasztalatai is sokat segítettek a gyógyulás útján való elindulásban.

Ami nem volt egyszerű, az a kórsvetvteni eredmény megszerzése. Végül az

egyik bátor rokonom révén sikeres volt, hisz ő egyből a professzort hívta fel, aki emlékezett a leletemre és mondta, hogy ezt személyesen szeretné nekem elmondani. E nélkül lehet, hogy több hét csúszással jutottam volna a lelethez és aligha úszhattam volna meg az áttétet. Tudtam, hogy most az időtényező az, ami a legtöbbet számít.

Másnap a férjemmel már ott voltunk a professzornál. Nem sietett, ránk ért. Azt mondta, hogy sokat számít a gyógyulásban, hogy ketten jöttünk. A legtöbben egyedül mennek hozzá.

Nagyon megérintett minket hihetetlen alázata a betegség és a beteg előtt. Elmondta, hogy noha nem lesz egyszerű a gyógyulás, meg fogok gyógyulni. A kemoterápia gyógyszer és így is álljak

hozzá. Nem lesz rám túl sok idő a kórházban, de szakmailag szuperek lesznek. És részletesen elmagyarázta a svövtettant, mi mit jelent.

Hat kemoterápiát írtak elő először. Végig nagyon fontos volt, hogy a professzor tudatosította, hogy a kemo gyógyszer, ami segít a gyógyulásban. Tényleg fontos, hogy mi van az ember fejében, hogy tudja neki örülni és hogy tudjon hatni.

Amiért följajánlhatom ezt a betegséget, az sokkal nagyobb értékű az üdvösség szempontjából, mint a várható nehézségek elviselése.

A kemoknak mindig csak az első kb. nyolc napja volt „nehéz”, de annyi erőm mindig volt, hogy 90%-ban a reggeli misékre még ezekben a napokban is el tudtam biciklizni. Napközben pedig főállásban aludtam.

Hányini meg nem hánytam, csak némi émelygése volt, hála a férjemnek, aki kinyomozta az orvosi glutamint, ami szerintem megvédte a bélnyálkahártyámat. Az onkológusom is egyből felírta, mihelyst megemlésttem neki férjem fel-fedezését. (Szóval milyen fontos egy férj, na jó, nem csak emiatt...)

A legnagyobb, mindent megérő öröm ebben a betegségben a gyerekeim mindennapi imája.

Elhatározták, hogy minden este fél 10-kor elmondanak egy tized rózsafüzért a gyógyulásomért.

Ez számomra nagy csoda volt. Aki tudott, ott volt. Az ima Messengeren folyt úgy, hogy közben láttuk egymást. Szóval családi, napi ima, utána, aki ráér, még marad egy kis dumcsira.

Mivel már egyik gyerekünk sem lakik itthon, volt, aki Skóciából jelentkezett be, olykor a barátja Indiából, egyik lányom a Kecskeméti színház mosdójából, a másik épp a hetes buszról. Ez az ima fantasztikus, sok derűs pillanattal fűszerezve. (A Jóistennek remek ötletei vannak!)

A kemo egyik mellékhatása ugye a kopaszság. Ebbe még bele sem merem gondolni (talán ettől tartottam a legjobban, a hajam mégiscsak a testképem része...), a gyerekeim máris a legmárkásabb sminkekkel álltak elő. És most már, hogy nincs hajam, se szempillám stb., látom, milyen óriási haszna van azoknak. (Ezek jelentőségét eddigi életemben egy kissé lenéztem.)

A kopaszságommal kapcsolatban is több derűs jelenetben volt részem. Pl. amikor egyszer egy nagy családi ebéd közben az unokám lekapta a parókámat...egyébként talán neki volt a legfurcsább, hogy egyszer hajjal lát, egyszer kendővel, egyszer kopaszon. (Hát érdekes ez a Nagyi...)

És hihetetlen, hogy a Jóisten milyen „ima védelmet” állított körém. Minden

imáért, imádkozóért hálás vagyok, és én is imádkozom értük, hisz lehet, sőt valószínű, hogy ezerszer nagyobb nehézséget cipelnek, mint én. Mert bizony nagy felelősségnek érzem egy ilyen látványos kereszt hordozását. Úgy látom, az ilyen jellegű teher a figyelem központjába kerül. De ez még nem jelenti azt, hogy a súlya nagyobb lenne a másik ember láthatatlan keresztjénél.

(Csak a Jóisten a tudója, hogy épp most miért ezt látta számomra a legtutibbnak, de hát Őt meg nem fogom felülbírálni...)

Szóval a fent leírtakon kívül még rengeteg időt kaptam ajándékba, amire már nagyon nagy szükségem volt. És ezt saját erőmből nem tudtam megvalósítani. Ekkor jött segítségemre a testem jelzése. Hisz a kettő együtt van, hogy segítsen nekem.

Jelenleg egy héttel vagyok túl az utolsó kemon. Műtét még biztos lesz, a többit nem tudom.

Nagy derűt érzek a szívemben és hálát azért a sok kegyelemért, imákért, emberekért, amiket a betegség kapcsán megtapasztalhattam. És nagyon hálás vagyok mindezért a Jóistennek, aki mindezt megengedte átélni és mindvégig velem volt.

Kelecsényi Rita

Csak még egy kicsit, mielőtt...

A szentbeszéd közben a Szentlélekhez fordultam: „Nem azért jöttem, hogy bosszankodjam. Kérlek, most már mondj valamit nekem is a papon keresztül!” Kisvártatva ezt mondta a gyümölcsfákról szóló példabeszédhez: „...és hogy megtisztuljunk, néha alaposan meg kell metszegetni.” Ez valóban nekem szólt: kilenc hónap alatt hét műtét, harminchárom sugár, három kemo.

Nagy kalandra hívott Isten!

Az imával mindig hadilábon álltam. Az az ima is inkább döntés volt, amikor a diagnózist közölték. „Bármennyi is van még hátra, azt nem kesergéssel, önsajnálatlalt akarom tölteni...” Isten kegyelméből el tudtam indulni ezen az úton: azokkal a dolgokkal kezdtem foglalkozni, ami mindig az első helyen volt életemben, és sosem maradt rá időm, kedvem, lelkesedésem a gyakorlatban. Ma már az ima is átalakult, miután megfogalmazódott bennem a vágy, hogy úgy szeretnék imádkozni, hogy mindennél fontosabb legyen számomra: itt és most és csak még egy kicsit, mielőtt...

Megkaptam a kegyelmet, hogy jelen legyek az imában. Persze van, hogy ötször futok neki a Miatyáknak, mire benne van a dicsőítés: „szenteltessék meg a Te neved!”, a vágy az Ő jelenlétére: „jöjjön el a Te országod!”, és az önátadás: „legyen meg a Te akaratod,

amint a mennyben, úgy...!” Ez utóbbi nem is olyan könnyű. Inkább érzem magam sokszor rendetlen kamasznak, aki szereti a szüleit, és el is határozta, hogy mátol már tényleg szót fogad, de mégsem kel fel, nem indul el. Vagy jön a másik véglet: mindenhol ott vagyok, a szabadidőmet a lelki programokkal annyira megtöltöm, hogy már csak az nem fér bele, hogy Vele legyek és Őrá figyeljek kicsit. Nagy a kísértés. Mert ha Rá figyelek, csodálatosan megmutatja, mekkora misztérium már önmagában is az élet, a létezés, a teremtet világ, a jelen idő. A mi hihetetlen szabadságunk Őbenne.

Szabadon dönthetek, hogy figyelmemet mire összpontosítom. Életem minden pillanata választási lehetőségek sorozata. Felszabadító, hogy nem kell

félnem attól, hogy rosszul döntöttem, mert tiszta lappal enged tovább, segít újra és újra.

Felfoghatatlanok Isten csodálatos ajándékai! A hit kegyelme. Nélküle csak két sort tudok értelmezni a Hiszekegyben: „szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették.”

Hild Csorba Bernadette

Kézen fogva a Jóistennel

Meghatározó élményem a sok évvel ezelőtti időből: éjszaka fekszem az ágyamban és kétségbeesetten kapaszkodom fölfelé, könyörgök a Jóistennek, hogy segítsen a másnapi nehéz feladatban, mentse meg a megsegényüléstől. Másnap meglepően jól sikerült, amitől rettegtem.

Később hasonló módon féltem valami közelgő eseménytől, de ezúttal

férjemnek mondtam el félelmeimet, ő pedig ezzel nyugtatott: „Ott leszek melletted, ne félj, majd fogom a kezéd.” Ezt a mondatot többször felidéztem és a kép, hogy férjem fogja a kezem, valóban segített.

Aztán újabb nehéz – számomra gyomorszorító – feladat várt rám, amire megint szorongva gondoltam, de ekkor egészen gyorsan jött a gondolat, hogy a Jóistent kérjem, fogja meg a kezem, úgy, ahogy férjem szokta, és vezessen át azon a nehéz napon. És átvezetett. Aztán a következőn, majd az azt követőn is és mind egyiken, valahányszor a kezéért nyúltam.

Jól bevésődött a tapasztalat: ha kérem Isten, hogy fogja meg a kezem és vezessen át a nehéz feladatokon és azokon a napokon, amikor munka után még ezerféle tennivaló vár rám, amelyek úgy tornyosulnak előttem, mint egy megmászhatatlan hegyomlás, akkor Ő kézen fog engem, kicsi gyermekét, visz magával és én csak azt veszem észre, hogy este van és minden tennivalóval végeztem, minden rettenetes tehernek látszó feladattal megbirkóztam.

Oltárérkezés

A házigazdák valódi vendégszeretettel készültek az érkezők fogadására, a KH egészen megújult: parkettázás, festés, átrendezés, nem utolsósorban rendrakás, takarítás, díszítés. Majd megérkeztek a darabok, és újabb szorgos, áldozatkész kezek láttak munkához.

Az asztallapra először rákerült a súlyos oltáriszentégtartó, köré a külső faborítás, majd az egész hátfal.

Mikor néztem, mit csinálnak a fiúk, hogyan ügyes-

kedik össze azt a nagyméretű „legót”, az járt a fejemben: olyan ez, mintha egy kis házikó épülne!

És valóban: az Úr Jézus és Mária háza lett. Az ő új otthonuk a mi otthonunkban, az ifjúság otthonában.

„Bizonyítsátok be, (...) hogy komoly a szándékotok (...), akkor szívesen idetelepszem közetek.”

A munka nem ért véget (sőt!), dolgozzunk tovább együtt, hogy felépülhessen a budapesti szentély!

Az utolsó keresztút

Az ismert események után gyorsan jött a hír: pénteken lesz az utolsó keresztút templomunkban, utána, további rendelkezésig, szünetel a nyilvános liturgia. A járvánnyal kapcsolatos előrejelzéseket böngészve akkor már láttam, hogy fájdalommal, de Húsvétig nem tudunk közösségben, nyilvános liturgián részt venni.

Szokásosan nem tettem volna, de elővettem az ünnepi öltözetemet, sötét öltönybe öltöztem, és azzal a tudattal indultam a templomba, hogy nem tudom, mikor vehetek részt ismét keresztúton. Mivel előzőleg, plébánosunkkal egyetértésben, azt terveztük, hogy az aznapi keresztút a férfiak keresztútja lesz, amelyen az egyes stációk szövegeit plébániánk férfi testvérei fogják olvasni, odafele az úton is Szent József férfi közösségünk jutott eszembe: a közösségi alkalmak, a vidám pillanatok, a fiatal apák lendülete, a meglett korúak bölcsessége, a sokat átélt tekintetek határozottsága – mind egyszerre tolultak elém és foglalták el gondolataimat.

Beléptem a hajóba, és térdhajtás után előrementem a szentély mellé, ahol gyülekeztünk. Nem voltunk ott teljes létszámmal, idősebb testvéreink, érthető okokból, már távol maradtak. De maradtunk még jó páran apák, akik közösen készültünk a ma estére. Kézfogás helyett baráti „öklözés”, „könyöközés”, a szövegek kiosztása, egy-két eligazító szó, elszánt tekintet és sűrű csönd – mindenki tudta, érezte, mit jelent ez a keresztút.

Cirenei Simon állomása jutott nekem – mindig szerettem az egyes stációk elmélkedéseinek szelíd, de határozott felhívásait, melyekkel szembesülhetek helyzetemmel. Magamra tekintve, most különösen is találónak éreztem annak az embernek a lelkiállapotát, aki minden előzetes terve és elképzelése ellenére belekerült ennek a világrengető eseménynek a sodrába és neve örök emlékezetül maradt ránk, Annak neve mellett, Aki teljes tudatossággal vállalta sorsát.

Amikor jó pár évvel ezelőtt kaptam egy Szentatya által megáldott schönstatti egységkeresztet, azt gondoltam, hogy illő lenne hordanom azt. Feleségemtől kaptam egy ezüzláncot, belefűztem a keresztet. Amikor első alkalommal készültem felvenni, eszembe jutott az Úr szava: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.” (Mt 16,24) Rágondoltam életemre és nem volt nehéz találnom olyan dolgokat, amelyek keresztként nyomják vállamat. Valóban megerősítő volt minden reggel, amikor a nyaklánccon függő kereszt felvételével tudatosíthattam elkötelezettségemet.

Azóta váratlan halálesetek történtek körülöttem, családon belül és kívül, melyekre nemhogy nem számítottam, hanem tudatosan olyan messze kerültem volna azokat az élethelyzeteket, amennyire csak lehetséges lett volna. Nem akartam és nem is kívántam semmilyen szenvedést, mert úgy gondoltam, hogy én már megéltem egyet s mászt és

az éppen elég volt számomra. De ezen események nyomán ráeszméltem arra, hogy azzal, hogy naponta felveszem az egységkeresztet és őszintén törekszem az Úr nyomában járni, még csak az első lépést tettem meg ezen az úton. Cirenei Simonként nem voltam tudatában, miért kellett nekem éppen ott, azt a szinte cipelhetetlen keresztet hordoznom, de nem tehettem mást.

Máig nem múlt el belőlem az érzés, mely az éppen soron következő és váratlan szenvedés nyomán veti fel a kérdéseket bennem: Ugye, ez volt az utolsó nagy próbatétel, Uram? Ugye, nem lesz többé semmi váratlan, nagy szenvedés az életben? A mindennapokkal együtt járó küzdelmek – igen, azok talán kevésbé zavaróak, habár azok is komolyan erodálják testi-lelki erőmet, lelkesedésemet –, azokat még bírom. De a nagy, s főképp váratlan szenvedésektől ments meg, kérlek.

Az elkezdett útnak nincs vége, én is változtam és változom. Ma már tudom, hogy amikor először vállaltam tudatosan az Úr követését, olyan ösvényre léptem, amelynek vonalvezetését nem én szabom meg. Ez az én életem útja, melyet a felvett kereszttel a vállamon kell megtennem, és amelyet nem kezdhetek újra, nem válthatok át másik ösvényre, nem cserélhetem le állomásait. Ez az első és utolsó keresztutam.

Továbbra sem szeretek szenvedni, viselni a nehézségeket, de már nem lepődök meg az újabb állomásokon. Még mindig őszintén kérem az Urat, hogy ezt vagy azt a nehézséget ne engedje meg, és álljon mellettem, hogy múljon el ez a helyzet és ne legyen semmi bajom, bajunk.

Ha valamire, akkor a mostani helyzetre, arra, hogy vasárnaponként nem a közös szentmisén szentelem meg az Úr napját, biztosan nem számítottam. Tudtam, hogy elméletileg létezhet ilyen helyzet, de hogy én is részese leszek egyszer ennek, arra egyáltalán nem gondoltam. Ott jártam testvéreimmel a férfiak keresztútját és nem tudtam, mikor tehetem ezt újra. Utad, Jézus, veled járjuk – énekeltük és rájöttem, hogy folyamatosan járom ezt az utat, az én életutamat.

Kérdéseimre a választ az azt követő szentmise adta, mely emberi számítás szerint legalább Húsvétig, az utolsó közösségi, nyilvános szentmise volt templomunkban. A szavak súlyosak, a csönd beszédes, az arcok komolyak.

A szentmise – melynek az Úr szenvedésének és kereszthalálának emlékezete mellett, az ő feltámadásának emlékezete is – elválaszthatatlan része, mint mindig, felemelő volt: az átváltoztatás, a dicsőítés, az áldozás gesztusai világos színűek és reményteljesek voltak. A szentmise, mely a hívő nép távollétében sem fog szünetelni, amely napról napra megismétlődik a pap-ság részvételével. Az ige és az áldozat liturgiája, mely majd két évezrede kíséri az Egyház életét, nem változik, nem szünetel. Az Úr nem távolodik el, itt van, itt marad.

Békével vettem magamhoz az Úr Testét áldozáskor. Nem, nem szűnt meg minden kérdés bennem és nem vagyok felhőtlenül vidám, de béke van a szívemben. Az Úr velem, velünk van, itt maradt. Első és utolsó keresztutam – életutam – jelenlegi állomásán az ő szavai visszhangoznak bennem: „Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig”. (Mt 28,20)

Apáról

Számunkra is nagy „élmény” volt Apa temetése... Soha nem láttunk még egy temetésen több mosolyt, mint könnyet... de itt így volt.

Érezhető volt, ahogy az Atya ott van köztünk és biztos voltam benne, hogy Apa is mosolyogva néz minket, de mindenesetre ott van velünk, együtt ünnepel velünk...

Apáról nem lehet mosoly nélkül beszélni, Rá gondolni, még ha könnyes is lesz közben a szemem... Fantasztikus ember és apa volt, számomra óriási példakép, és azt hiszem, sokak számára is.

Az űr, amit hagyott maga után, óriási és betölthetetlen, de hisszük, hogy most már boldog és szabad. Biztosak vagyunk benne, hogy jó, sőt a lehető legjobb helyen van. De irtóra hiányzik és most úgy érzem, minden nappal nehezebb, ahogy kezdjük felfogni...

Sokan kérdezik, hogy tehet ilyet a JÓ Isten, miért történik ez egy nagycsaládos, 49 éves emberrel, miért engedi ezt Isten, ha egyáltalán létezik? Apa sosem kérdezte, hogy miért, pedig ő csinálta végig... sosem kérdőjelezte meg a Jóisten szeretet-tervét! Már fekve, teljesen elgyengülve is csak azt mondogatta: „Csak Istenben bízhatunk.” Azóta mélyen a szívemben őrzöm szavait. Pedig Ő igazán haragudhatott volna Istenre. A poklok poklán ment keresztül, de utolsó szavaiban is, mikor még magánál volt, azt mondta, boldogan hal meg, mert fantasztikus felesége és fantaszti-

kus lányai vannak. Kérte, hogy bízzunk a Jóistenben és tartsunk össze.

Ha valaki tudott, Ő tudott hinni. Az utolsó pillanatig hitt a gyógyulásban, ugyanakkor elfogadta a Jóisten akaratát és apostolkodott, hogy testvéreit „megterítse”, a Jóistenhez vezesse.

Nagyon erős ember volt. Fizikailag összetört, de lelkileg iszonyatosan erős ember.

Számomra Ő igazi példakép...

Mióta Apa meghalt, talán még erősebben érezzük Isten jelenlétét az életünkben, napjainkban.

Anyukám január 16-án reggel fél 8-kor szólt, hogy apa már nagyon rosszul van, menjünk haza, ahogy tudunk.

Bálint már elindult dolgozni, így csak 9 után értünk el vonatot... mi Bálinttal már a vonaton tudtuk meg, hogy nem él Apa.

Rettenetes volt és nagyon fájdalmas. Zokogtam és amennyire lehetett, Bálinthoz bújtam. (Jóféle fülkés kocsiban utaztunk, másik négy emberrel összefárva.)

Tíz perc elteltével megszólított minket egy ismeretlen férfi, aki épp velünk szemben ült. Bocsánatot kért, s megkérdezte, mondhatna-e pár szót, mert látja, hogy valami történt.

Egy bibliai idézetet kezdett nekünk felolvasni a telefonjáról (valamelyik zsol-tár volt, de sajnos már nem tudom megmondani, melyik) és pár megnyugtató, kedves szót szolt.

Nincs vége itt a történetnek! – mondta. S mosolyognom kellett, pedig 10 perccel azelőtt tudtam meg, hogy nem él már az édesapám.

Tudtam, tudom, hogy igaza van. Emlékeztetett rá, s arra volt akkor a legnagyobb szükségem a férjem közelségén kívül.

A halállal ugyan véget ér valami, de elkezdődik valami új... – folytatta. Tudtam, éreztem, hogy így van.

A Nincs nagyon fáj. Nem lehet elképzelni mennyire.

De aki hisz, tudja, hogy a Nincs valójában nem létezik, hiszen aki meghalt, nagyon is van: mellettünk, a szívünkben, s főként a Jóistennél van.

Majd megkérdezte ez a különös férfi, imádkozhatna-e értünk? Mondtuk, hogy persze, meg is köszönjük. (Gondoltuk, az esti imájába majd belefoglal minket.) De ő ott, a vonaton, más emberek előtt, a vállunkra tette a kezét, és hangosan imádkozott értünk, apáért, a családomért. Mosolyogtam a könnyeim keresztül. Igazi Isten-élmény volt.

(Ezt az embert amúgy Lacinak hívták.) Nagyon erősen azt éreztük mindketten, hogy ezáltal az ember által szól hozzánk a Mennyei Atya.

De ahogy nagy magasságokat, úgy nagy mélységeket is megélünk... néha nagyon hadilábon állunk Istennel... máskor pedig tudunk belekapaszkodni, hozzá futni. Nem mindig könnyű.

Köszönöm, hogy mellettünk álltok, és támogattok imáitokkal!

Jóna-Gál Kata

Levél Lacinak

Kedves Laci!

Még élénken emlékszem első személyes beszélgetésünkre, amikor a Családakadémia tizedik évfolyamát szervezve ellátogattatok hozzánk, hogy megismerkedjete velünk, a képzésre jelentkező házaspárral, családdal. Már akkor az volt a benyomásom, hogy tudod, hogy mit teszel, tudod, hogy merre kormányozod azt a hajót, amely gondjaidra van bízva. Értem ezt egyrészt magára a képzésre és a mögötte álló egyesületre, emberekre, kapcsolatokra, mindazon schönstatti szellemi-lelki értékekre, amely a Családakadémiával adva volt és van. Ugyanakkor egyértelmű volt számomra az is, hogy olyan családot van, amelyikre fel tudok nézni és ebben a családban te vagy a családfő.

„Emlékszem az együttlétünkre egy családnapon, amikor megismertem a Gál családot és az évfolyamát. Nyári kirándulás volt, fel a hegyre. Laci, mint szerető családapa, vitte a legkisebb lányát a vállán a hegy csúcsa felé. Csodálatos türelemmel viselte a lány örömeit és néha a zajos hangulatait.”

(Gertrúd-Mária nővér temetési beszédéből)

A CSAK10 képei villannak fel. Végig tapasztalni lehetett, hogy gondos gondaként figyelmed van mindarra, ami ott történik – a résztvevő házaspárok és

családok ügyes-bajos dolgaira, az előrehaladásra, és arra is, hogy az alkalmak során valóban otthon érezzük magunkat. A retorikai képzés során azután megmutatkozott, hogy a schönstatti előadói ismeretekben és gyakorlatban is élen jártok. Avatott kézzel vezetettek mindannyiunkat, hogy hiteles tartalommal, schönstatti látás- és előadásmóddal közvetíthessük a keresztény értékeket.

A következő képek a közös családi kirándulások, strandolások, túrák, a közös szilveszteri mulatságok emlékei, ahol a kötetlen baráti együttlét szabadságát élhettük meg, családjaink körében. A Hohe Wand magasából körülnézve, a ritzingi tóban úszva, a fertő-tavi mese-park játékeit kipróbálva vagy koccintani és időt mulatni a mátrai szilveszter alkalmával – a barátság nem felejthető élményeit jelentette. A barátságát, ami életünk megosztását és gazdagítását jelenti kölcsönösen vállalt elköteleződésünkben.

„Együtt éltük meg, hogy gyengeségeinket, nehézségeinket, áldozatainkat a Szűzanyához vihetjük, és ő gyümölcsözővé teszi az életünket. Hogy nem a leomló bástyákat kell számolni, hanem az élet csíráit gondozni. Hogy tökéletlen emberként is lehetünk Csodálatos Anyánk kezei.”

(Kuslits házaspár temetési beszédéből)

„Voltak nehéz, sőt nagyon nehéz időszakok is, amikor mindkét oldalról elkelt a megtartó baráti szó, vagy a szótlanul is beszédes támogatás, annak megélése, hogy a terheket meg lehet osztani, hogy számíthatunk egymásra.

Utolsó földi találkozásunk alkalmával újra megélhettük a közös dicsőítés örömeit, amikor az ágyad mellett gitározva megtapasztalhattam meg nem fogyatkozott hitedet: felültél és két karod kitarva hátaltel lélekkel énekelte velünk az átadottság énekét: Rejts most el a szárnyad alá...

„Köszönjük Isten ajándékát: Laci, az egész Schönstatt közösség nevében, akit saját halottunknak tekintünk. Kérjük Istent, hogy lehessen Laci értünk közbenjáró, velünk tovább élő társunk. Deo gratias – Istennek legyen hála!”

(Török házaspár temetési beszédéből)

A képeknek azonban nincs vége. A temetés utáni vetítés során viszontláttalak téged életed képein, ahol ismételtan ta-

núságot tettél arról, mennyire tudtad, merre kormányozd hajódat, amely talán a legnehezebb volt – saját személyes életed hajóját. Elég volt megnéznem a képeket és beszédes sorozatként előttem állt egy olyan ember élete, aki mert nagy célokat kitűzni maga elé és nem félt az akadályoktól, hogy végül többszörösen is célba érjen – családjá, barátai, közössége körében, munkájában és – ami a legfontosabb – a Mennyei Atya karjaiban.

Ahogy bennem is, minden bizonyosan még sokunkban felszítod az erőt életed képeivel, hogy ne lankadjunk el és arra inspirálsz mindannyiunkat, hogy „fussuk meg kitartással az előttünk levő pályát” (Zsid 12,1). Azt akartad, hogy a Szentlélek járja át schönstatti közösségünket – utolsó hónapjaid különösen ennek szolgálatában teltek. Közösségünk érted mondott imádságaiban, felajánlott áldozataiban a Lélek átjárta mindannyiunk szívét. A következő képeket még nem látom tisztán, csak azt tudom, hogy a film pereg tovább... Egy kép azért még van előttem. Ha találkozol Peti fiunkkal, kérlek, öleld meg őt helyettünk is.

A legközelebbi viszontlátásig, ölellek:

Tamás

A fáradtság leküzdése¹

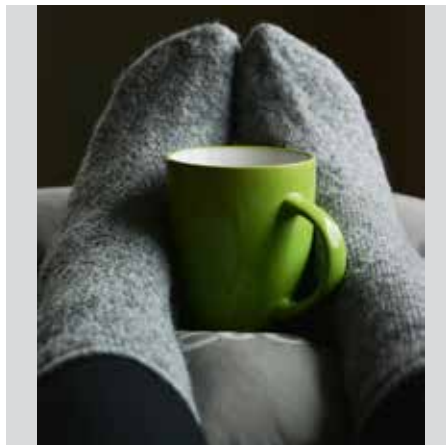
Bevezetés

A mai korforduló bűnáradataiban élve, a kor sokszorosan fertőzött levegőjét szívjuk állandóan magunkba. Ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy mi is lassan megbetegszünk. Sokunk lelke, akarata szinte megbénul és csak fáradtan sodródunk a hétköznapi élet árjában. Mi is gyakran fohászunk: Uram, adj erőt! Szeretnénk igazán a Jóisten akarata szerint élni! De erőtlenségünk hamar elsöpri a hétköznapi élet forgatagát.

Kentenich atya tanítása

„Az ellanyhulás, (kifáradás) oka egyrészt a lelki alultápláltság, majd ezt követően a lelki betegségeket okozó »lelki bacilusok« akadálytalan bejutása...

A lelkünknek a fő tápláléka Isten keresése és átélése, valamint Isten ránk vonatkozó tervének felfedezése és a vele való együttműködés. Ehhez a táplálékhoz rendszeren az elmélyült imádságban, a különféle vallásgyakorlatokban, valamint az ezekből eredő erkölcsi kötelezettségekben és felelős tevékenységekben juthatunk. A lelki alultápláltság visszavezethető egyrészt vallásgyakorlataink megfigyeltetésére, illetve kiüresedésére, másrészt arra, hogy nem támasztunk önmagunkkal szemben komoly erkölcsi követelményeket. Pedig ránk is vonatkozik Kempi Tamás szava: »...ott halad jobban az

ember, ott érdemel több kegyelmet, ahol önmagát jobban legyőzi és megtagadja.«

Ha lelkünk az alultápláltság miatt legyengül, a lelki betegségeket okozó »lelki bacilusok« szinte akadálytalanul bejutnak és megtelepednek lelkünkben. E lelki betegségeket két nagy csoportra osztjuk: a pótkielégülések és a leértékelő tendenciák.

Helytelen, illetve bűnös pótkielégülések keresésének oka általában abban rejlik, hogy nem a vallásunk tanításai szerint élünk. Nincs elég bátorságunk, bizalmunk kiszolgáltatni magunkat Istennek. Emiatt belső éhségérzet támad, mely pótmegoldások keresésére ösztönöz. E félrevezető pótkielégüléseket bizonyos helyes és szükséges folyama-

tok eltúlzásaként, illetve elferdítéseként értelmezzük. Isten közvetítőket rendelt mellénk segítségül, hogy általuk éreztessük velünk szeretetét és kívánságait. Életünk során az első ilyen közvetítő volt anyánk és az anyatej. Aztán később jó tanáraink, barátaink, lelkiatyánk, majd házastársunk, gyermekeink. Ugyanígy vannak szükséges dolgok is. Például a mindennapi kenyér, a munka, a pihenés stb. Isten hatalmas ösztön erőket és vágyakat oltott az emberbe, például, hogy a létfenntartást és a fajfenntartást szolgálják. Az evéssel járó öröm és élvezet, a jóllakottsággal járó kielégülés tehát Isten által akart, szükséges dolog, mely által Isten gondviselő szeretetével találkozhatunk. Ez mintegy pótolja a Vele való közvetlen találkozást. Ilyen értelemben nevezhetjük pótkielégülésnek. De mégsem távolít el bennünket Istentől, sőt közelebb visz Hozzá, ha rendel-

tetésszerűen használjuk. A veszély és baj a túlzásából, öncélúvá válásból, a rendeltetésétől való elszakításból ered. Mindannyian ki vagyunk téve annak, hogy az élvezet hajszolásának rabjaivá válunk.

A leértékelő hajlam,

mint lelki betegség főleg a hódító típusokat veszélyezteti. Minél jelentéktelenebb az életünk, annál erősebb a belső ösztönzés, hogy valami jelentőset alkossunk, valami jelentős dologban részt vegyünk. E belső ösztönzés is végső soron Istentől jön, aki azt szeretné, hogy alkotó, teremtő munkájában mi is részt vegyünk. Ha nem ezt tesszük, ha ezért az az érzésünk, hogy üres az életünk, akkor nehéz másokra felnézni. Akkor mindjárt jön a kísértés, hogy a hibáink keresésével másokat megkritizáljunk, hibáztassunk, leértékeljünk és ilyen módon föléjük helyezzük magunkat.”

Ha vad életviharok zúgnak körülöttem,
és a lélekben szenvedélyek fészkelnek:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

Ha az idegeim rossz tréfákat űznek,
és kudarcok lohasztják igyekezetemet:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

Ha minden nagy tervemet keresztülhúzták,
ha környezetem vadul vicsozítja rám a fogát:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

Ha nem akaródzik a kicsiben való hűség,
ha közelebb van fájdalmas sírás, mint nevetés:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

Ha Isten Lelke repülésre készítet a magasba,
én meg fáradtan feküdnék le a sarokba:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

Ha fontos döntés előtt állok,
és mégsem hozok szívesen áldozatot:
Léted és életed rájuk visszahat,
meghatározza jó- vagy balsorsukat.

¹ A szöveget válogatta és bevezetővel ellátta: Csermák Kálmán és Alice. Forrásmunkák: P. J. Kentenich (1963): Vorträge 6, 166 S.; P. J. Kentenich (1951), „Chile-terziát”, 188 S.

Mária példája

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A mai, vasárnapi szövegben Lukács evangélista Jézus látogatását beszéli el Mártának és Máriaanak, Lázár testvéreinek otthonában (vö. Lk 10,38–42). A két nő befogadja őt. Mária Jézus lábához ül, hogy hallgassa őt; otthagya, amit éppen csinált, hogy közel legyen Jézushoz: egyetlen szavát sem akarja elveszíteni. Mindent félre kell tenni, amikor ő jön, hogy meglátogasson bennünket életünkben! Az ő jelenléte és szava minden mással szemben előnyt élvez! Az Úr mindig meglep minket: amikor igazán elkezdjük hallgatni őt, a felhők szertefoszlának, a kétely átadja helyét az igazságnak, a félelem a megnyugvásnak, és a különféle élethelyzetek megfelelő megvilágításba kerülnek. Amikor jön, az Úr mindig helyre teszi a dolgokat, a mi dolgainkat is.

A betániai Mária Jézus lábánál ül ezzel a jelenettel Szent Lukács a hívő

ember imádkozó magatartását mutatja be. A hívő képes a Mester jelenlétében lenni, hogy hallgassa őt és összhangba kerüljön vele. A nap folyamán szünetet kell tartanunk, el kell csöndesednünk néhány percre, hogy teret adjunk az „áthaladó” Úrnak, és vennünk kell a bátorságot, hogy egy kicsit „külön” vele legyünk, hogy aztán nagyobb derűvel és hatékonysággal térjünk vissza mindennapi dolgainkhoz. Amikor Jézus dicséri Mária magatartását, aki „a jobbik részt választotta” (Lk 10,42), mintha mindnyájunknak üzenné: „Ne engedd, hogy elborítson a sok teendő, hanem mindenekelőtt hallgasd az Úr hangját, hogy jól tudd végezni az élet hozta feladatokat.”

Van egy másik testvér is, Márta. Szent Lukács azt írja, hogy ő látta vendégül Jézust (vö. Lk 10,38). Talán Márta lehetett az idősebb a két lánytestvér közül, nem tudjuk, de az biztos, hogy ennek a nőnek volt karizmája a vendégfogadáshoz. Miközben ugyanis Mária hallgatja Jézust, Mártát teljesen lekötik a felszolgálat feladatai. Jézus ezért így fordul hozzá: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz” (Lk 10,41). Nyilvánvaló, hogy ezzel nem magát a szolgálatot ítéli el, hanem azt az aggodást, amellyel sokszor végezzük. Mi is osztozunk Szent Márta igyekezetében, és példáját követve mi is arra törekszünk, hogy családjunk körében és közösségeinkben megéljük a befogadást és a testvériséget, hogy mindenki „otthon” érezhesse magát, külö-

nösen a kicsinyek és a szegények, amikor kopogtatnak ajtónkon.

A mai evangélium tehát arra emlékeztet bennünket, hogy a szív bölcsessége abban áll, hogy össze tudjuk kapcsolni ezt a két dolgot: a szemlélődést és a tevékenységet. Mária és Márta mutatják nekünk az utat. Ha örömmel akarjuk élni életünket, össze kell illesztenünk ezt a két attitűdöt: egyfelől a „Jézus lábánál időzést”, hogy hallgassuk őt, miközben feltárja nekünk minden dolog titkát; másfelől az azonnali és készséges vendéglátást, amikor ő áthalad és kopogtat

ajtónkon egy barát arca mögött, akinek szüksége van egy kis felfrissülésre és testvéri szeretetre. Szükségünk van erre a vendéglátásra!

A Boldogságos Szűz Mária, az Egyház anyja adja meg nekünk a kegyelmet, hogy Márta kezével és Mária szívével tudjuk szeretni és szolgálni Istent és testvéreinket, hogy állandóan kitartva Krisztus hallgatásában a béke és a remény munkásai lehessünk!

*Magyar Kurír, 2019. július 21.,
fordította: Tözsér Endre SP*

Színeváltozás

A mai evangéliumban, nagybőjt második vasárnapjának evangéliumában (vö. Mt 17,1–9), Jézus színeváltozásának elbeszélését halljuk. Jézus maga mellé veszi Pétert, Jakabot és Jánost, és felmegy egy magas hegyre, mely az Istennel való közelség jelképe, hogy feltárja előttük személye titkának teljesebb értelmét, azt, hogy szenvednie kell, meg kell halnia, fel kell támadnia.

Hangsúlyoznunk kell, hogy Jézus úgy dönt, hogy a tizenkettő csoportjából Pétert, Jakabot és Jánost viszi magával a hegyre. Őket ruházza fel azzal a kiváltsággal, hogy szemtanúi lehetnek átváltozásának. De miért ezt a három apostolt választja ki? Talán mert ők a legszentebbek? Nem! Péter, a próbatétel óráján, meg fogja tagadni; a két testvér,

Jakab és János pedig azt kéri majd, hogy ők kapják az első helyeket országában (vö. Mt 20,20–23). De Jézus nem a mi kritériumaink szerint dönt, hanem saját szeretetével szerint. Jézus szeretetének nincs mértéke: egyszerűen szeretet, és ő saját szeretetével szerint választ. Ez egy ingyenes, feltétel nélküli döntés, szabad kezdeményezés, olyan isteni barátság, mely semmit sem kér cserébe. És ahogy azt a három tanítványt hívta, úgy ma is meghív némelyeket arra, hogy közel legyenek hozzá, hogy tanúságot tudjanak tenni [róla]. Jézus tanújának lenni ajándék, melyet nem érdemeltünk meg: elégtelennek érezzük magunkat, de nem visszakozhatunk alkalmatlanságunkra hivatkozva.

Magyar Kurír, 2020. március 8.

Kentenich atya organikus pedagógiája

Kedvesek!

A mikor a kilencvenes években kezembe került egy Kentenich-pedagógiai kurzus tankönyve – egy ötkötetes német összefoglalás –, nagy lelkesedéssel láttam neki a fordításnak, és az akkoriban általam vezetett katolikus iskolában elkezdtuk adaptálni, és előadásokat tartottam belőle szülőknek és leendő pedagógusoknak. Azt terveztük, hogy mivel olyan jól használható, friss szakmai tartalomról van szó, ki is adjuk ezt a művet. De akkor Tilmann atya azt mondta: „Ne a németet fordítsa magyarrá, hanem magyarássa, kérem!” Azaz helyhez-időhöz kell igazítani, a magyar viszonyokhoz, a mai korhoz

szabni, beleolvasztani – Kentenich atya szíve szerint – a modern kutatások, más „Kentenich-kompatibilis” irányzatok életadó eredményeit. Így született meg az organikus pedagógia rendszere.

De miért is neveztük el organikusnak? Kentenich atya az ötvenes években – rátekintve addigi saját életére – így fogalmazott: „Az eszme és az élet összekapcsolása által, vagy az organikus gondolkodás és életmód által (...) rendkívül veretes formában megkaptam tulajdonképpeni élet-feladatokat is: a mechanisztikus gondolkodás- és életmód legyőzését.” És mi a mechanisztikus ellentéte? A szervesen felépülő, élő, azaz organikus! Tehát az organikus pedagógia voltaképpen a „Kentenich-pedagógia magyarul”: annak Schönstatten kívül (is) használható, missziós elnevezése. A pedagógia a schönstatti tanításnak az az ága, amelyet akár világiak is, egyre szélesebb körben elfogadnak, sőt, örömmel és elismeréssel fogadnak. Számunkra természetesen sokkal nagyobb jelentőségű Kentenich atya személye, de karizmatikus nevelő-egyénségként, akár vallástól függetlenül is elismerik őt. Ezért ha valahol jártunkban-keltünkben véletlenül találkozunk az organikus pedagógia megnevezéssel, örömmel ismerjük rá, hogy ez Kentenich atyáé, a miénk!

Pécsi Rita

Az organikus pedagógia telis-tele van jó hírekkel!

Az organikus pedagógia egyik legszebb és legörömtelibb vonása az, hogy bármely pontjánál is kapcsolódunk bele – azaz ismerünk meg többet belőle és eszerint neveljük-növesztjük a ránk bízottakat, illetve saját magunkat –, mindig az egész szövetét meg fogjuk mozdítani. Nem kell aggódunk, ha (még) nem vagyunk pedagógiai szakértők: ugyanis nem úgy működik, hogy először át kellene látnunk az egész hatalmas rendszert és majd csak azután alkalmazhatjuk – nem! Nyugodtak lehetünk, hogy bármely kis morzsát használtunk is fel belőle, azzal már az egészhez nyúltunk.

A szövetségi létre való nevelés az organikus pedagógia magaskiskolája, a „tankönyveknek” az utolsó fejezete – de nem kell „kijárni az alsóbb osztályokat” a megértéséhez. A szövetségben való életet itt természetesen a legáltalánosabban értjük, és nemcsak a szövetségi évfolyamokba tartozókról vagy akár csak azokról beszélünk, akik szeretetszövetséget kötöttek, hanem minden keresztény, krisztusi emberről.

„Isten nem mindent egyedül viszigbe, hanem alkotótársra számít bennünk.”¹ Nagyon felszabadító az a tudat, hogy ebben a hatalmas „építkezésben”, amit egy szabad, szilárd személyiség kialakítása jelent, nem magunkra va-

gyunk utalva, hanem mintegy Isten a „fővállalkozó”, aki a munkának csak egy részét bízta ránk, és bármikor számíthatunk rá, mint nevelőtársra. Főleg akkor válhat ez a gondolat igen nagy erő adóvá számunkra, amikor gyermekünk életében eljön az az időszak, amikor már nem beszélhetek a gyerekek Istenről, hanem csak Istennek a gyerekről...

Az ön/nevelés művészete során elsősorban arra neveljük magunkat, és arra akarunk vezetni másokat is, hogy kapcsolódjunk Istenhez, Vele épüljön ki szoros együttműködés – Istennel márpedig az imában érintkezünk. Mikor jön létre ima? Személyes, meghitt beszélgetést folytatunk Istennel: szólunk Istenhez, és igyekszünk a válaszát is észrevenni. Személyiségünknek több szintjén megszólíthatjuk Istent: létezik a száj imája, a szív imája, és az élet imája. Mindezek nem különböző értékűek – sokkal inkább körkörösén következnek egymásból, egymásba folynak.

A száj imája – a kötött imádságok, a megtanult szövegek, a fohászok – nagyon fontosak azokban az időkben, amikor fáradtak vagyunk, zaklatottak, amikor lelkileg szárazak vagyunk, amikor nincs erőnk kitalálni semmi személyeset. Tegyük szokássá a fohászokat, legyen saját kedvenc mondásunk – olyasmi ez, mint az emberi érintkezésben az udvariassági

¹ A nevelés az élet szolgálata 1.47. old.

formák, szép megszólítások – kifejezik azt, hogy akarok szólni a másikhoz, minden tehetetlenségem közepette is. A száj imája egyszer csak mozgásba lendít(het)i a szívet, és aztán az ember válaszáva: tetté válhat.

A szív imája abból a pontból indul el, ahol túlsordulnak az érzelmeim: az öröömöm, a fájdalom, a félelmem akár, és spontán, személyes szavak, vagy gesztusok, szimbólumok fakadnak belőle. „Úgy beszéljünk a Jóistennel, ahogy a szívünk diktálja.” – mondja gyakran Kentenich atya. Tehát minden belefér! Panasz, keserűség, méltatlankodás éppúgy, mint hála vagy más örömteli szavak – és miután szóvá tettünk mindent, megint csak tetteinkkel (is) válaszolhatunk.

Az élet imája az az eset, amikor „az élet az előimádkozó”: „az eseményekben és körülményekben hosszasan, vagy hirtelen láthatóvá válik a láthatatlan Isten. Köszönt engem, és föl akarja hívni a figyelmemet arra, hogy itt van velem.”¹ Felismerhetjük őt tetteiben az események mögött. Ekkor jó feltenni három kérdést: mit üzen Isten nekem most ezáltal? Mi erről az én véleményem? (de ezt is őszintén, szókimondóan!) és végül: mit válaszolok én Neki? Hiszen Isten szabad, személyes választ vár, mint az emberi kapcsolatokban a felek. „A lét

kijelentéseinek a jövő felszólításaivá kell válniuk” – mondja Kentenich atya.

Így léphetünk be valamelyik ponton az imádság körforgásába: kinél-kinél máshol indul(hat) be a lélekmozgás – van, akit a szóbeli ima indít el, van, aki az érzelmeinél érintődik meg, van, aki a tettek, események, mozdul rá – sőt, egy-egy élethelyzet, aktuális pillanat is mást hoz, akár ugyanannál a személy-nél. De az a cél, hogy valahol induljon el, keljen életre az Istennel való kapcsolat! Így az imában magával Istennel kerülünk közös erőterbe – Isten pedig maga az erő.

Persze a vallásos létünkben is működik a mechanikus szemlélet lefelé húzó nehézkedése – csábító lenne egyszerű, kiszámítható automataként fölfogni az imádságot: „fönt bedobom az imát, alul kipottyan az erő.” Vagy amikor úgy kérek, hogy elvárom az ellenszolgáltatást, vagy ha nem teljesült egy kérés, akkor magamban megítélem a kérését: „biztosan nem imádkozott eleget/helyesen...” Vagy akár még ravaszabban: dicsőítem Istent, de azzal a hátsó szándékkal, hogy valamit elérjek az ima által. Mindezek szándékosan sarkított elrettentő példák, és természetesen törekszünk arra, hogy ehelyett élő párbeszédet folytassunk Istennel, de bizony időnként hasznos lehet rátekinteni az imaéletünkre, hogy tényleg egészséges-e, azaz megengedjük-e Istennek, hogy szabadon válaszoljon nekünk! Tudjuk, hogy lehetőségünk van még szebben is csinálni! Végül pedig Tilmann atya szavajárásával élve: „...és amit tudnak... Csinálják már?!?”

Tavaszi frissesség ízei

Igazi tavaszi, zöldecsés recepteket kerestem, ha már végre úgy tűnik, végleg beköszöntött a tavasz. A zöldecsésnél, piacokon kezdenek megjelenni az első igazi tavaszi zöldecsék, már van újhagyma, retek, spenót, medvehagyma, és hamarosan lesz zöldborsó, primőr répa, karalábé, és sok minden más. Mivel azt vallo, hogy mindig érdemes a szezonális alapanyagokat felhasználni, igyekeztem ennek megfelelő menüsor összeállítani. Ha véletlenül valamelyik alapanyag nem lenne kapható, nyugodtan helyettesíthetjük fagyasztottal, ennek a minősége, íze hasonlít leginkább a friss zöldecsékékre.

HÚSGOMBÓC TAVASZI ZÖLDEKSEL

Nagyon finom egytálétel, köret sem kell hozzá, sőt egy kicsit átmenet a leves és a ragu között és a zöldborsót kedvelő gyerekeknek is tetszeni fog.

Hozzávalók: 50 dkg darált hús (csirke, pulyka, sertés, bárány), egy tojás, egy vastag szelet kenyér vízben puhára áztatva, oregánó, kakukkfű, fél csokor petrezselyem, só, bors, 50 dkg zöldborsó, 50 dkg leveles spenót (vagy 25 dkg fagyasztott leveles spenót), egy csokor újhagyma, 3-4 dl tejszín, csipet cukor, 8 dkg vaj, 2 ek. olaj

Elkészítés: A húsból elkészítem a masszát a húsgombócokhoz. Ehhez a húst tálba teszem, hozzáadom a kenyeret, a tojást, ízlés szerint oregánót és kakukkfűvet, a fél csokor felaprított petrezselymet, sózom, borsozom. Kis húsgombócokat (nagyobb diónyi méretűeket) formálok a masszából és két evőkanál olaj és a vaj keverékén minden oldalukat aranybarnára sütöm. Ha ez megvan, papírtörőre teszem, hogy lecsöpögjenek.

A maradék vajat egy lábosban felolvasztom, megfuttatom rajta a felkarikázott újhagymát. Rádobom a zöldborsót, a fagyasztott spenótot és majdnem teljesen puhára párolom. Ha leveles spenóttal főzöm, azt csak a borsó puhulása után adom hozzá. Ekkor felöntöm a tejszínnel, sóval, borssal ízesítem, hozzáadom a húsgombócokat és még kb. 10 percig összeforralom. Ha a levét elfőné, kevés tejszín vagy vizet lehet hozzáadni.

¹ A nevelés az élet szolgálata 1.46. old.

MEDVEHAGYMÁS METÉLT

Medvehagyma híján spenóttal is készülhet, és persze nem kötelező hozzá a házi tészta sem.

Hozzávalók: 2 tojásból 20 dkg lisztel készült házi metélt, 3 kis szem főtt krumpli (maradék), 10 dkg medvehagyma, fél fej lilahagyma, 4 dl tejszín, 6 dkg vaj, frissen reszelt szerecsendió, só

Elkészítés: Először a mártást készítem el, mert ez várhat, a tészta viszont nem. A vajat mélyebb serpenyőben felolvasztom, beledobom a kisebb darabokra vágott krumplit és aranybarna kérget sütök rá. Ha ez megvan, rádobom a felkarikázott lilahagymát és a medvehagymát, és addig kevergetem, amíg kissé összeesik. Sózom, reszelek rá kevés szerecsendiót. Felöntöm a tejszínnel és 4-5 perc alatt összeforralom.

A hozzávalókból megcsinálom a házi tésztát, egy órai pihentetés után géppel kinyújtom, metéltre vágom. A tésztát kifőzöm, lecsöpögtetem és a medvehagymás szószba belekeverve kicsit összemelegítem az ételt.

Ínyenceknek:

SPÁRGA BORMÁRTÁSSAL

Hozzávalók: 2 kg fehér spárga, 1 rúd vanília, 15 dkg vaj, 1 db salotta hagyma, más néven mogoró hagyma, aminek a tavasz a szezonja, de helyettesíthető zsenge vörös hagymával is, 1 dl tyúkhúsleves-alaplé, 1 ek. fehérborecet, ½ dl száraz fehérbor, cukor, só, frissen őrölt bors, 3 db kisebb tojás sárgája, 15 dkg

nyers sonka (pl. Serrano), turbolya vagy petrezselyem a díszítéshez

Elkészítés: A megmosott spárgát meghámozzuk, és a fás végeket levágjuk. A vanília rudat hosszában felhasítjuk, és kikaparjuk a belsejét. A bormártáshoz 7,5 dkg vajat apróra kockázzunk, és betesszük a fagyasztoóba. A megtisztított salottát finomra vágjuk, és egy kis edényben felöntjük az alaplével, az ecettel, valamint a borral. Csipetnyi cukorral ízesítve sűrűre beforraljuk, majd egy fémtálra helyezett apró lyukú szűrőbe öntjük. A fennmaradt salottát alaposan kinyomkodjuk. A lábasba fektetett spárgasípok alá 3 dl vizet öntünk, majd megsózzuk és felforraljuk. Ezután a spárgát a lefedett edényben haraphatóan roppanósra pároljuk 10-15 perc alatt, majd kivesszük, lecsepegtetjük, és lefedve melegen tartjuk. A maradék vajat egy nagy serpenyőben habosra hevítjük, és hozzáadjuk a vaníliarudat a kikapart velővel együtt. A spárgát a vaníliás vajba forgatjuk, és enyhén megsózzuk, megborsozzuk. Végül lecsepegtetjük, a sonkával együtt tállra rendezzük, és rámerjük a bormártást. Tetszés szerint turbolya- vagy petrezselyemlevéllel díszítjük.

SZÜZPECSENYE MEDVEHAGYMÁS TÖLTÉLKEL

Hozzávalók: 1 db szüzpecsenye, 25 dkg sertés darált hús, 20 dkg szeletelt bacon, 1 kisebb csokor medvehagyma, 1 db vöröshagyma, 3 ek. zsemlemorzsa, 1 db tojás (nagy), só, őrölt bors, 1 mk. szerecsendió, 3 ek olívaolaj, 1 dl fehérbor

Elkészítés: A vöröshagymát apróra vágjuk, majd egy evőkanál olajon világos zsemleszínűre pároljuk. Ezután kihűtjük, mielőtt a töltelékhez adnánk. A darált húst összekeverjük az apróra vágott medvehagymával, közben ízlés szerint megsózzuk, megborsozzuk, és megszórjuk szerecsendióval. Hozzáadjuk a zsemlemorzsat, a kihűtött vöröshagymát, és az egész tojást, majd alaposan összedolgozzuk a masszát. A szüzpecsenyét középen bevágjuk egy éles késsel, majd ráhelyezünk egy fóliát és vékonyra klopfoljuk. Ezután a hús mindkét oldalát ízlés szerint megszórjuk sóval. (A klopfolásnál figyeljünk, nehogy túl vékonyra klopfoljuk és a hús kilyukadjon.) Leterítünk egy nagyobb darab fóliát, majd rárakjuk a felszeletelt bacont úgy, hogy a szeletek kicsit fedjék egymást, és erre tesszük a kiklopolt szüzpecsenyét. A hús közepére tesszük a darált húsos töltelék, majd szorosan ráhajtuk az üresen maradt hússzeleteket és a bacont.

Egy tepsit kibélelünk sütőpapírral, majd behelyezzük a hústekercset. Aláöntjük a bort, meglocsoljuk a maradék olajjal, és a tepsit lefedjük alufóliával. Előmelegített sütőbe toljuk, és közepes hőmérsékleten kb. 45 percig pároljuk.

Ezután levesszük a fóliát, majd szép pirosra sütjük. Tálalás előtt hagyjuk a húst kicsit hűlni, majd felszeleteljük, és ízlés szerinti körettel kínáljuk.

DUPLA CSOKIS ÉDESBUGONYA SÜTI
finom és egészséges(ebb)

Hozzávalók: 300 g édesburgonya (megfőzve, pürésítve), 100 g kókuszliszt, vagy zabpehelyliszt, 100 g mandulaliszt, 4 ek. xilit, vagy cukor, 5 ek. cukrozatlan kakaópor, ½ kk. só, 1 tk. sütőpor, 1 tk. szódabikarbóna, 125 ml kókuszolaj vagy étolaj, 2 db tojás, 1 tk. vanília kivonat, 250 ml feketekávé (lehet koffeinmentes)

Elkészítés: A száraz alapanyagokat összekeverjük egy tálban. A főtt burgonyát, kókusz vagy étolajat, tojást, vanília kivonatot simára turmixszoljuk, hozzákeverjük a kávé. A száraz és a nedves alapanyagokat összekeverjük, egy zsíradékkal kikent, 22 cm-es kör alakú formában, 190 fokon 40 percig sütjük.

Amikor kihűlt csokoládémázzal és gyümölcsökkel (pl. eperrel) gazdagon díszítjük.

BORAJÁNLO

Pannonhalmi Apátsági tramin

A fűszeres traminire oly jellemző, virágos karakter, tearózsa, bodzavirág és licsi az áradó illatvilágban. Páratlan aromakészlet, fűszeres, könnyű és elegáns, természetes maradék cukor kedvességével. Hosszú, egyenes, kristálytisza.

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának családkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ az új vezetőségért és a régi vezetőség munkájáért
- ❖ Péter atyáért
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért
- ❖ az Oázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért
- ❖ a Családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolyamért
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokért a testvéreinkért akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe
- ❖ azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya szeplőtelen szívének szándékait.

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ a gyermektelen házaspárokért, hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben
- ❖ Palásthy Gergely, Gál Margit-Mária, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel és Löw Gergely kitartsanak választott hivatásukban
- ❖ a CSAK évfolyamokért
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban
- ❖ mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások elhordozásához
- ❖ hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát
- ❖ hogy egyre többen felismerjék a rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki
- ❖ az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben.

Petrekovich-Perjés Borbála

- A 2019. év utolsó hónapja csendesen telt Óbudaváron. A hónap közepén egy nagy cserkészcsapat töltött itt egy hétvégét, azután minden elcsendesedett.
- 2020-ban a híradásunk napjáig hét hétvégi rendezvény lett megtartva az Óbudavári Schönstatt Központban.
- Önkéntes munkanapot szeretnénk tartani május 23-án. Szép lenne a megszokott tavaszi feladatokon kívül előrelépni a kápolna alatti terület rendezésében is. A foci pályán is lehetne tavasszal egy kis talajjavítást, füvesítést végezni. Ezek azonban olyan feladatok, melyekhez előre tudnunk kell, hogy lesz-e elegendő munkáskéz. Kérünk benneteket, hogy jelezzétek az iroda@schoenstatt.hu címen, ha tudnátok jönni ilyen nagyobb munkára.

Ebben a táblázatban is van lehetőségek jelezni, ha vállalkoznátok valamelyik feladatra: <http://csaladok.schoenstatt.hu/semmit-nelkulunk-onkentes-vallalasok>

Beszámoló a 2019. évi adományokról

- 2019-ben 11 850 000 Ft adomány érkezett az egyesület számlájára, működési célra.
- 150 000 Ft adomány érkezett a „megtisztulunk”, 200 000 Ft a „biztonság” és 470 000 Ft „bármelyik célra” megjelöléssel.
- A célzott adományok jelenlegi állása:
Megtisztulunk 815 000 Ft, biztonság 415 000 Ft, bármelyik célra 1 270 000 Ft, parkoló 1 707 000 Ft
Köszönjük szépen a nagylelkű és hűséges adományokat, melyekkel lehetővé teszitek, hogy folyamatosan működhessen az Óbudavári Schönstatt Központ és elláthassuk a családok javát szolgáló tevékenységünket. Kérjük továbbra is a támogatásokat ehhez a munkához.
- Közeledik az adóbevallások ideje. Az egy százalék felajánlás is nagy segítség számunkra. Ezen a címen tavaly 909 000 Ft érkezett. A Családok a Családért Egyesület adószáma 19265836-1-19. Ajánlatok minket ismerőseitek figyelmébe is, ha lehetséges.
- Nagyon köszönjük az önkéntes munkákban résztvevők lelkes segítségét is. Nélkületek nehezen boldogulnánk a folyamatos karbantartási és fenntartási feladatokkal. Mindenekelőtt köszönünk minden imát és áldozatot, melyet a Magyar Schönstatt Családért ajánlotok fel.

Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány gazdálkodása 2019-ben

Alapítvány

„Az Alapítvány közvetlen célja egy kápolna és a hozzá tartozó kiszolgáló épületek felépítése, Óbudaváron.” (Alapító okirat) Valamint az azok karbantartásához szükséges anyagi források megteremtése, elkülönülve a működési tevékenységtől, amely a Családok a Csaláért Egyesület feladata.

2019-ben 39 magánszemély és egy gazdasági társaság támogatta az Alapítványt 3 353 ezer Ft-tal.

Az Alapítvány közhasznú tevékenységként 6 957 ezer Ft vissza nem térítendő támogatást nyújtott a Családok a Csaláért Egyesületnek az alábbi célokra:

az Öreg MHC ház felújítására	5 888 829 Ft
Diós Turistaház egyedi szennyvíztisztító tervezésére	821 690 Ft
Schönstatti szentelési érmék beszerzése	246 315 Ft

Köszönjük mindazok támogatását, akik lehetővé tették, hogy ezek a fejlesztések megvalósulhassanak. Bízunk benne, hogy egyre több család érzi magát otthonosan Óbudaváron, és egyre többen bekapcsolódnak, hogy együtt hordozzuk imáinkkal, önkéntes munkával és anyagi hozzájárulásunkkal az óbudavári Schönstatt központunkat. A Szűzanya számít ránk. *Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!*

Ozsvári alszámla

2017-ben az Alapítvány alszámlát nyitott, abból a célból, hogy Ozsvári Csaba boldoggá avatási eljárásának költségeire fedezetet gyűjtsön. 2019-ben 3 magánszemély 135 ezer Ft adománnyal támogatta. Kiadás nem történt. Várjuk mindazok támogatását, akik Csaba hitvalló életét művészként, családapaként a boldogok sorában az egyház számára példaként szeretnék állítani. Jelenleg egy újabb kiadvány megjelentetésére és egy imalap nyomtatására gyűjtünk.

Számlaszámok:

Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány	73200031-11252201
Schönstatt Alapítvány Ozsvári	73200017-16109627

Therné Rapcsák Ágnes
kuratóriumi elnök

HÁZASPÁROK ÚTJA ÜNNEP ÉS A MISSZIÓS KERESZT ÓBUDAVÁRON

ÓBUDAVÁR, 2020. JÚNIUS 27.

Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve fogadjuk a Missziós keresztet, és együtt járjuk végig a Házaspárok útját az Eucharisztia fényében.

PROGRAM

- 10 óra Regisztráció, csendes ima a Missziós Kereszt jelenlétében
- 11 óra Ünnepi szentmise Udvardy György érsek atyával
- 12.30-14 Ebéd, más helyen lévő Házaspárok útjáról készült poszterek kiállítása
- 14-15 óra Szentségimádás a Missziós Kereszt jelenlétében
- 15 óra A Missziós Kereszt elbúcsúztatása
- 15-17.30 A Házaspárok útja végigjárása a Házasság szentségének és az Oltáriszentség kapcsolatát bemutató kiadvány elmélkedései alapján

Ebédet az alábbi linkre kattintva lehet igényelni 06. 20-ig:
<https://db.schoenstatt.hu/jelentkezés/missziokerszt>

„A házasság „eucharisztikus útja” „a szentmisen való közös részvételben éri a csúcspontját, főként vasárnaponként. Jézus kopogtat a család ajtaján, hogy megossza vele az eucharisztikus vacsorát (vö. Jel 3,20). Ekkor ugyanis a házastársak mindig megpecsételhetik a házassági szövetséget, amelyet egyesítette őket, és tükrözik azt a szövetséget, amelyet Isten az emberiséggel pecsételt meg a kereszten. Az Eucharisztia az újszövetség szentsége, amelyben megjelenik Krisztus megváltó műve (vö. Lk 22,20). Így megmutatkoznak azok a mély kötelékek, amelyek összekapcsolják a házasság életét és az Eucharisziát. Az eucharisztikus táplálék erő és ösztönzés abba, hogy a házassági szövetséget minden nap úgy éljük meg, mint „család-egyház”. (AL 318) Ferenc pápa

Könyvajánló

A budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszusra való készüllet jegyében egy új kiadványt adott ki a Családok a Csaláért Egyesület – Az élet kenyere a házasság ereje címmel. A kötet anyagát Gertrúd-Mária Erhard nővér válogatta, Kantenich atya és Tilmann atya olyan gondolatait, írásait tartalmazza, melyek az Oltáriszentség és a házasság szentsége közötti kapcsolatot járják körül.

„Hogyan függ össze az Oltáriszentség és a házasság szentsége? A Schönstatt

Családmozgalomban évek és évtizedek óta gyűlnek ehhez a tapasztalatok és az élő válaszok. Ez az élet és tudás lehet a Schönstatt Családmozgalom hozzájárulása a 2020-as budapesti Eucharisztikus Kongresszushoz – hozzájárulás a Magyar Egyház számára.” – írja Gertrúd-Mária nővér a könyv bevezetőjében.

Szeretettel ajánljuk ezt a gyűjteményt házaspároknak, házasságra készülőknek, családcsoportoknak, akik szeretnék szentségi életüket elmélyíteni.

Üzenet válsághelyzetben

„Mindent a Gondviselő szerető keze irányít. Az öröm a mennyei Atya üdvözlése, hálás gyermekként köszönünk neki vissza. Ha keresztet vagy szenvedést küld, úgy fogjuk fel, hogy állítja számunkra a váltót. Most is jót akar nekünk, mert ezzel jelezni akarja: Állj, irányt kell változtatnod, ezen a vágányon a vesztedbe rohansz!” – üzeni Kantenich atya.

Most, hogy szigorú lakhely-elhagyási korlátozásokra kényszerülünk, lehetőségünk van a 24 órás keresztény légkör megvalósítására. Fordítsuk hasznunkra a helyzet adta lehetőséget: közös étkezések, imádságok, egymást segítő együttlétek megvalósítására a háziszentélyünkben.

Most, emberemlékezet óta először, nem tudunk vasárnap szentmisére menni. Különös igyekezettel óvjuk házastársi kapcsolatunkat ezekben a hetekben,

mert ez biztosítja Jézus jelenlétét a családban, és alapozza meg gyermekeink lelki békességét is.

A nemzetközi Schönstatt közösség kezdeményezéséhez csatlakozhatunk, ha Szűzanyánkat most újra megkoronázzuk a háziszentélyünkben: ezzel a gesztussal kifejezhetjük bizalmunkat, önátadásunkat, szolgálatkészségünket. Őt a koronavírus-válság Királynőjévé koronázva, kérhetjük oltalmát az egész emberiség számára, hogy ami jó születik ebből a helyzetből, az megmaradjon, és amitől meg kell szabadulnunk, azt el tudjuk hagyni a jövőben. Imádkozzunk a sok betegért, különösen azokért, akik meghalnak közülük, az ápolóikért, és a járvány mielőbbi megszűnéséért!

<https://hu.schoenstatt-int.com/>
Török Péter és Orsi

Gondviselés Biztosító Társaság Hirdetése ☺

Tisztelt Uram, Asszonyom!

A nyugdíjas évek felé közeledve bizonyára Önök is elgondolkoztak azon, hogyan tehetnék ezt a szép időszakot a lehetőségekhez képest gondtalanná, nyugodttá, anyagilag és lelkileg kiegyensúlyozottá. Társaságunk, a Gondviselés Biztosító Társaság (továbbiakban Gondviselés) az Önök döntését szeretné megkönnyíteni. Kérem, fontolják meg ajánlatunkat, mielőtt esetleg másik befektetési forma mellett köteleznék el magukat.

Társaságunk több ezer éves múltra tekinthet vissza. Elégedett ügyfeleink hiteles tanúságtétele megtekinthető egy Önök által is jól ismert könyvben, a Szentírásban, emellett megszámlálhatatlan könyvben, folyóiratban és élőszóban is tudomást szerezhetnek sikeres működésünk bizonyítékairól.

Kiegészítő nyugdíjbiztosításunk alapja egy soha nem inflálódó tőke: a szeretet. Nagyon kell vigyázni, ugyanis ez a legértékesebb valuta, a világ összes országában beváltják, ezért sokan hamisítják. Mi Önöknek az eredeti, hamisítatlan valutát ajánljuk, melynek előállítását egy kiváló szakértő az 1Korintusi levélben leírta és a világ legismertebb Mesterétől, Názáreti Jézustól tanulta. A Mester azt tanította és egész életével, és halálával is azt bizonyította, hogy életünk legfontosabb

feladata ennek az eredeti és hamisítatlan valutának, a szeretetnek az előállítása.

Tisztelt Uram, Asszonyom, ha Ön minden igyekezetét arra fordítja, hogy ezt az időtálló tőkét megszerezze, ez az Ön legfontosabb munkája, és minden egyebet (különmunkát, házimunkát, akciós termékek összevásárlását) ez alá rendel, biztos lehet abban, hogy nem csak ez az értékes tőkéje gyarapodik, hanem tapasztalja, hogy fontos dolgokban nem szenved hiányt. Ennek az állításnak az igazságát Központi és Visszavonhatatlan Garancia szavatolja: „Keressétek előbb Isten országát és az Ő igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá. Hiszen Mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. Ne aggódjatok tehát a holnapért...” (Mt 6,32–34)

ÓRIÁSI apróságok

Gyerekszój

A nagy klasszikus: „Üdvözlégy Mária... Áldott vagy te a gyümölcsök között.”

Petike, Dorka kisöccse öntöget, vizezik. „Istenem, mit csinál ez a gyerek! Isten! Ne segíts rajta! Mert ő nem segít magán!”

„Miért csak addig élünk, amíg meg nem halunk?”

„Például a pap bácsi, ha meghal, akkor úgy nevezik, hogy Jóisten?”

„Elmondjam, hogyan kell engem instabilan elaltatni? Úgy, hogy leültök mellém, és ha hamar nem alszom el, akkor kijöttök, isztok egy kávét és utána mellém ültök és megvárjátok, míg mélyen elalszom.”

„Megnézem a zsebórámon, hány kilométer múlva érünk a játszira!”

– Mi az az oázis? – kérdi ovis kislányom.
– Egy hely a sivatagban, ahol vannak növények, meg víz.
– És ott lakik Tilmann atya...

Kétéves kisfiam kitarja a mélyhűtőt. Homlokráncolva ránézek, hiszen az tilos, mire ő ártatlan arccal bekiáltja a hűtőbe a testvére nevét, mintha őt keresné: – Jázi!...

Egy klasszikus húsvéti. Anya: – Ma este ünnepeljük az utolsó vacsorát! Fiúcska: – Miért, többet nem eszünk?

„Anyá, rámegetek a fűre? Mezítláb van rajtam!”

Kamasz szój

– Mama, már nagyon mozog a fogam.
– A Papa biztosan szívesen kihúzza.
Báty: – Én is szívesen behúzok egyet!

Első középiskolai hét után így szól nagylányunk:
– Ti mégis csak jó szülők vagytok, én vagyok a legnormálisabb az osztályban.

Szülőszó

December 24., délután:
– Szerinted mennyi idő alatt készülünk el?
– Nem ez a kérdés, hanem az, hogy mennyi idő alatt készülünk ki...

Hogyan tudja tőkét minél magasabb haszonnal forgatni?!

1. lépés: Szórja szeretetét úgy, mint a kályha a meleget. A kályha hiába igyekszik meleget sugározni a távolállókhoz úgy, ha meleget nem adja még erősebben a közel állóknak, a családtagoknak. Ha a szeretet melegsége a közelállók alig-alig éri, hiába igyekszik a távolabbiakat átjárni, a sugárzás erőtlen, hatástalan marad.

2. lépés: Tanítsa, hogyan kell ezt a tőkét előállítani. Több évszázados tapasztalatok és kísérletek igazolják, hogy csupán szavakkal nem érhetünk el sikert, az előállítás oly nehéz, hogy személyesen kell a példát megmutatnunk.

Ha családjától idős napjaiban szeretetet vár, szeresse most családját.

Ha családjától idős napjaiban gondoskodást vár, gondoskodjon most családjáról.

Ha családjától idős napjaiban segítséget vár, segítsen most családjának.

Napjaink társadalmában kialakult egy kockázatos befektetési mód, melyet más társaságok ajánlanak: fordítsanak sok időt a munkára és sok energiát arra, hogy takarékoskodjanak, hogy lehetőleg elég pénzük legyen, ne szoruljanak más, például gyerekeik, unokáik segítségére, jelenlétére. Emiatt nem marad erejük, idejük másra, például gyerekeikre, unokáikra, akiknek most lenne az Önök segítségére, jelenlétére szüksége. Vagyis nem adnak, hogy majd Önöknek se kelljen kapniuk, elfogadniuk. Sokan félnek a kiszolgáltatottságtól, mert nem szeretnek igazán. Pedig aki igazán szeret valakit, nem fél attól, hogy kölcsönösen ki vannak szolgáltatva egymásnak.

3. lépés: Ha főállású munkáját (a szeretet gyakorlását) lelkiismeretesen végzi, munkabére egy Központi Bankba kerül, melyet egy feddhetetlen, minden tettében megbízható, mély érzésű igazgató, a Gondviselés vezet, aki a befizetett nyugdíjárulékából mindenkinek pontosan a neki szükségeset adja. És azt valóban megadja! Itt is felmerül egy probléma: előfordulhat, hogy adódnak kiegészítő tevékenységek (mellékállás, túlzásba vitt házimunka és spórolás stb.), ezek gyakran gátolják a szeretet kifejezését (persze nem minden esetben). Ezért vigyázzon, a szeretet legyen a legfontosabb szempont, ne az anyagiak bebiztosítása!

Tisztelt Uram, Asszonyom! Amennyiben ezt a biztosítást már megkötötte, úgy ajánlatunk erősítse meg Önt elhatározásában! Ha nem, kérjük, a nyugdíjas évek biztonságának terhére tegye a Gondviselés vállára, és Ön a társaság több ezer éves múltját figyelemmel kísérve nyugodt lehet, hiszen a bankok, a befektetések, a tőzsde csődbe mehetnek, az ingatlanok elértéktelenedhetnek, eléghetnek, nehezen összekuporgatott pénze „elúszhat”, azonban a Gondviselés még sohasem jutott csődbe.

Amennyiben ajánlatunk felkeltette érdeklődését, keresse meg üzletkötőnket elsősorban az Önhöz legközelebb állók szívében.

Köszönettel:
Gondviselés Biztosító Társaság

Megjegyzés: Ajánlatunk nem zárja ki más tisztességes társaságok szolgáltatásainak igénybevételét ;)

Karikó Éva

Oltáravatás

Nagyon régen, egy korábbi generáció ifjúsági vezetőinek szívében született meg a vágy a Budapesti kápolna iránt. Később ezek az emberek átszivárogtak a családmozgalomba, de a vágy továbbra is ott élt a mindenkori ifjúság szívében, ők pedig immáron kívülről támogatták az ügyet.

A schönstatti ifjúsági mozgalomnak továbbra sincs kápolnája Budapesten, de 2019. decemberében egy nagy lépést tettünk e felé. Ugyanis egy schönstatti kápolna oltára került a KH-ra¹, amit 15-én egy hálaadó szentmise keretében avattunk fel.

Nagyon köszönjük mindenki áldozatát: az ifjúság munkáját és szervezését, a nővér, Péter atya és a családok közbenjárását, és mindenkinek a sok-sok imát, munkát és anyagi támogatást, amit kaptunk. Hatalmas ajándék a KH számunkra, és nagyon hálásak vagyunk, hogy a ciszterek ezt a rendelkezésünkre bocsátották. A KH-t igen romos állapotban bízták a gondjainkra, többek között azért is, hogy ezen változtassunk ☺. Bár már korábban is sokat dolgoztunk a KH szépítésén, rendbe tételén, éreztük, hogy még sok-sok teendőnk van, hogy egy oltár befogadására méltóvá váljon. Ezért újrafestettük a nagyszobát (ahova az oltár került), és a romos állapotú parketta fölé új laminált padló került, majd az egész KH-t jó alaposan kitakarítottuk.

Az oltár egy Schönstattban lévő idősök otthonának a házi kápolnájából került hozzánk (sajnos a németországi munkaerőhiány miatt a nővérek nem tudták tovább fenntartani az intézményt). Ther Tamás, Krámlai Benedek és jómagam mentünk ki Schönstattba, hogy hazahozzuk az oltárt. A hosszú út jó hangulatban telt, és a Gondviselés különös kegyelmének hála, pont az esti áldásra értünk az összetételhez. Jó volt megélni a nővérek kedvességét és vendégszeretetét. Másnap, egy nagyon meghitt közös imádság után bepakoltuk az oltárt az autóba és megindultunk vele haza, Budapest felé. Jó volt látni azt a szeretetet, amellyel a nővérek nekünk adták az oltárt, és hogy mennyire fontos

számukra, hogy az az oltár, amely előtt ők évtizedekig imádkoztak nem raktárba, hanem egy élettel átitatott közösségi helyre fog kerülni. Remélem, hogy méltók leszünk erre a nagy ajándékra.

Budapestre érve schönstatti fiatalok egész hada fogadott minket, hogy segítsen az oltárt felállítani a lányok által időközben feldíszített nagyszobában. Bár én másnapra is szabadságot vettem ki, nem volt időm tétlenkedni, mert fel kellett készülnöm a Vértelmező karácsonyi alkalmára, ami, hála Istennek, nagyon jól sikerült.

Az ünnepségre kissé fáradtan, de jó érzéssel a lelkemben érkeztem. Jó volt látni a megcsépült KH-t, és azt, hogy mennyi embernek fontos a Budapesti kápolna és az ifjúsági mozgalom. Istennek hála, minden feladatnak lett gazdája, a zenei szolgálatnak, az agapának, a terem berendezésének és még sorolhatnám. Még olyan is volt köztünk, aki bár az ünnepség ideje alatt külföldön tartózkodott, mégis nagyon sokat dolgozott annak megvalósulásáért. Jó volt látni a nővért és a családokat, akik eljöttek ve-

lünk ünnepelni és a schönstatti atyákat, akik bemutatták a szentmisét. Annyian voltunk, hogy nem is fért be mindenki a nagyszobába, így jómagam is a folyosóról követtem a szentmisét. Szerencsére készültünk erre az eshetőségre, így kivételesen az előszobát is fűtöttük, illetve a családok jóvoltából a hangosítás is megoldódott.

Hálás vagyok az oltárért és az ünnepségért. Őszintén remélem, hogy jelenléte megerősíti közösségeinket, és segít szorosabbra fűzni szövetségünket a Szűzanyával.

Tempfli Gellért

Hol van jelen Isten az életünkben?

Egy kis lelkes csapattal január 28-ra szerveztük az idei tanév 3. imaestjét a schönstatti fiataloknak a Közösségi Helyre, melynek témája „Hol van jelen Isten az életünkben?” volt. Ehhez a résztvevők impulzusokat, példákat kaptak, hogy ezek mentén ők is elkezdjék keresni Istent a hétköznapi életükben.

Természet:

Középiskolás koromban, mikor erősen feltámadt a szél, Dániel öcsémmel mindannyiszor elmentünk sétálni. Felmentünk a fölöttünk lévő hegytetőre, egy kis kápolna mellé. Óriási erejű szelek tomboltak ott. Csak némán kitértük a karunkat, néztük a végtelent és bele-

¹ Közösségi Hely (<http://kozosseghely.schoenstatt.hu/>)

dőltünk a szélbe. Az pedig megtartott minket. Jó volt megtapasztalni, hogy milyen aprók, és tehetetlenek vagyunk a természet elsőprő erejével szemben.

Reggelente a budai rakparton utazom villamossal. Mindig gyönyörködöm a hajnal csodálatos fényeiben, ahogyan a felkelő nap sugarai színezik az eget, és a Duna nyugodt vizén visszatükröződnek. Megköszönöm Istennek, hogy ezt nekem készítette.

Dolgok, események, tárgyak:

Néhány éve részt vettem a Fiúmozgalom Döglesztő nevezetű vándortáborban: 4 nap, napi 20-30 km túrázás a nehéz táskával. Elhatároztam, hogy minden napra választok egy imaszándékot, és azért a személyért, célért fogom felajánlani a megpróbáltatásokat, nehézségeket. Az első nap még bírtam erővel a túrázást, de a második naptól kezdve igazán megerőltető volt számomra. Többször

fájt valamim, így hát többször eszembe jutott az aznapi imaszándék. Szépen lassan belekapaszkodtam abba, amit hordoztam. Innentől kezdve volt elég energiám, kitartásom, örültem, ha fáj, mert ebből merítettem az erőt, a túra lelkigyakorlattá vált.

Hideg, sötét téli este siettem haza. Az utcában csend és nyugalom volt, benem valamiért nyugtalanság. Olyan jó volt hazaérni, melegben lenni, fáradtan befeküdni a puha ágyamba. Hálát adtam Istennek, hogy van fedél a fejem fölött, melegben, biztonságban lehetek, és imádkoztam azokért, akiknek ez nem adatik most meg.

Az okostelefon is emlékeztethet minket Istenre. Beállíthatunk egy kedvenc képet, idézetet háttérként, ami Istent juttatja eszünkbe. Egy barátom telefonján a képernyőzár háttérképe a schönstatti szentély kívülről, amikor pedig feloldja a telefont, a szentélybelső lesz a háttérkép. Valahányszor használja a telefonját, mintegy belép a szentélybe is.

Személyek:

Egyszer beszorultam egy csapat óvodással egy liftbe. Nagyon kétségbe estek és mikor 10 perc után kiszabadultunk, mondták, hogy ők bizony soha többé nem szállnak be ebbe a liftbe. Ahova vinnem kellett a gyerekeket, az egy verseny miatti lezárás okán csak lifttel volt megközelíthető. Kiderült, hogy mi volt a baja a liftnek, és ezt könnyen lehetett orvosolni – de erről a gyerekek semmit sem tudtak. Én újból beszálltam a liftbe, hiszen tudtam, hogy arra vezet az utunk, nem lesz baj. A gyerekekben még nem is halványodott a riadalom, mégis egytől

egyig azonnal beszálltak mellém, mikor látták, hogy én beléptem. Hihetetlen volt megtapasztalni ezt a vak bizalmat. Sokszor gondolkodom erre az esetre, hogy szeretnék én is ilyen őszintén, teljesen ráhagyatkozni a Jóistenre, szeretnék ennyire kétség nélkül, vakon bízni Benne!

Ismerek egy 80 fölötti idős házaspárt, akik hosszú évtizedek óta házасok. Az elmúlt években egyiküknek a fizikai, másikuknak inkább a szellemi egészsége gyengült meg. Az asszony már gyakorlatilag egy általa látott, képzelt világban él, rengeteg nem létező személy veszi körül. A férfi végtelen türelemmel és szeretettel van mellette nap mint nap. Ezáltal példát ad számomra a szeretetről, és az isteni szeretetről is.

A legelső pillanattól kezdve szimpatikus volt. Tiszta szemei nyugalmat árasztottak, mégis mintha szomorú lett volna. Egyedül volt.

Sokszor láttam, de nem mertem megszólítani. Volt, hogy összenéztünk, utána egy ideig kerültem. Vagy túl hirtelen lett volna odafordulni, vagy csak úgy nem mertem.

Jól jött egy indok: volt nálam süti. Udvariasan megkérdeztem, hogy leülhetek-e mellé, feltarthatom-e. Még ő jött zavarba, de elfogadta.

Nemcsak örömet és békét kaptam, hanem egy új látásmódot is: azóta más szemmel nézek a hajléktalanokra, az emberekre, magamra.

Munka, egyetem:

Édesanyám minden házimunkát valamelyik gyermekéért végzi. Tudom, hogy mikor tereget, azt értem ajánlja fel. Mióta megtudtam, ugyan még nincs beoszt-

va, hogy mit kiért csinállok, de ha eszembe jut, akkor felajánlom azt a munkát, fáradtságot valakiért.

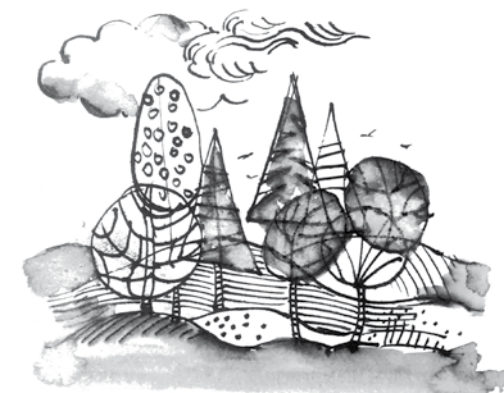
Sokat tanultam a vizsgára, de nem eleget. Szóbeli, de elkéri a jegyzeteimet, olvassa őket. Némán figyelem az arcát, nagyon izgulok. Mit fog rólam gondolni? Hiszen ismer... Milyen jegyet fog adni?...

De miért pörgök ezen? Hiszen sokat tanultam... Na, de mi van, ha belekérdez annak a végébe? Direkt rondán írtam, mert nem emlékszem rá pontosan... Biztos mérges lesz...

Mi lenne, ha elengedném a félelmeimet, a képzelt jövőt, és egyszerűen csak jelen lennék? Itt és most.

Nem félek, boldog vagyok, imádkozom a lelki üdvéért...

A mosogatás végeztével sokszor jó érzéssel tekintek körbe, hogy rend és tisztaság lett. Úgy gondolom, Isten is örömmel néz rám, ha rendet teszek magamban, ha foglalkozom a lelkemmel, ha hagyom, hogy ő megtisztítson engem. Gyónáskor is, milyen jó, hogy Isten keze meleg vízben feloldja rólam az olajos foltokat is.

Hívatus hétvége

Január 31-én hárman, barátnők, végre újra meglátogathattuk Óbudavárt. Az indok a Rajta Zsófi és Czigányik Lília által szervezett Hívatus hétvége volt. Most éppen abban a korban vagyunk, amikor minden bizonytalan, éppen ezért minden apró segítséget megragadunk.

A hétvégén kis számban vettünk részt, ami eleinte kétséggel töltött el mindnyájunkat. Vajon nem lesz így unalmas? Nem lett! Hamar kialakult a családi hangulat. Ebben segítségünkre volt a rengeteg program. Többek között a kihagyhatatlan ismerkedős játék. Azonban ez más volt, mint az eddigiek. Velünk volt Anastasia nővér, egyenesen Németországból. A nyelvi nehézségeken is gyorsan túllendültünk. Gódány Rita néni és Czigányik Lília segítette eljuttatni hozzánk a nővér üzenetét.

Az esti imádság alatt a kápolnában mindenki elcsendesedett egy kicsit. Végig gondoltuk a napunk szép és javítandó részeit.

Habár a reggeli torna elmaradt, nem maradtunk testmozgás nélkül. Szombaton a nővér kíséretében ellátogattunk a kilátóhoz. Mivel gyönyörű idő volt, leültünk a padokhoz és a házasságról beszélgettünk. Számomra nagyon sokat jelentett ez a hétvége. Választ kaptam sok olyan kérdésre, amiknek a megoldását már régóta kerestem. Anastasia nővér hatalmas tudása és szeretete segít minket végigjárni azt az utat, amit a Jóisten szán nekünk.

Barth Rozália

Schönstatti fiúcsoporthoz találkozó

Péntek, Január 31. – eljött a nagy nap. Mindenki várta a délutánt, hogy végre elinduljunk Budapestre a nagy találkozóra, annak ellenére, hogy megcsappant a létszám az influenza miatt. A vonatra menet már volt egy fajta kis bandahangulat, jómagam voltam talán az egyetlen, aki nem hozott polifoam matracot és ez a figyelmen kívül hagyásom később előnyömre vált. Én úgy képzeltem el, hogy majd matracokon, esetleg jobb esetben ágyakon fogunk aludni, de amikor megérkeztünk akkor szembesültem vele, hogy „amúgy” a földön lesz a helyünk. Szerencsére, ahogy beléptem az ún. KH-ra, megláttam egy kanapét, amitől nagyon megkönnyebbültem. A vasárnapi ebéd főzése közben ismerkedtem meg néhány idősebb schönstatti sráccal, akik meglepően jófejek és lazák, nagyon gyorsan megtaláltuk a közös hangot. Épp vacsorázni készültünk, de a pannonhalmi csoportra vártunk, tehát elkezdtünk játszani, csak a szokásos schönstatti játékokat. A Gellért-hegyi sétánkat és esti imánkat követően úgy gondoltuk, hogy álmra hajtjuk fejünket.

Szombat – Az ébresztés az én dolgom volt és bevallom egy kicsit élveztem, hogy mindenkit kirángathatok az ágyából. Reggeli ima és reggeli után nekiálltunk beszélgetni a hétvégi témánkról,

ami az „önismeret” nevet kapta. Egyik személyes kedvencem volt, amikor megkérdezték tizszer hogy „Ki vagyok én?” először azt hittem, egyáltalán, hogyan írjak magamról ennyit, majd végül azon kaptam magam, hogy még tudtam volna írni. Az önismeretes koordináta játék elég emlékezetes nyomot hagyott bennem. Egy koordinátát kell elképzelni, aminek mind a négy végére tulajdonságokat mondott Péter és ezután magunk döntése szerint el kellett helyezkednünk. Meglepetésemre, volt egy halmaz, ahol egész sokan voltak, (mondjuk ez várható volt) de én nem ott álltam. Ekkor szembesültem a ténnyel, hogy sokban különbözöm a többiektől. Ezután in-

...lehetőség volt szeretetszövetséget kötni... úgy éreztem, hogy valami megváltozott.

dultunk el focizni egy közeli iskolába, amit igazán csak tömegfocinak neveznék. Ott volt az a pont, amiről azt hittem, el fogja rontani a hétvégémet: egy sérülés. Sajnos ráestem a csuklómra,

ami meghúzódott. Emiatt lemaradtam a focit követő közös ebédéről, amit nagyon sajnáltam. „Döfönye” után kicsit beszélgettünk Máriáról és a szeretetszövetségről, hogy valójában ez miről szól, mit kapunk, mit adunk és hogy mire számítsunk. Ezután kezdődött a másik személyes kedvenc programom, a Mr. X. Ez arról szólt, hogy három üldözőcsapat próbált elkapni egy menekülőcsapatot. A bejárható terület és a részletek meg-

vitatása után el is kezdtünk játszani. Öt percenként mindegyik csapatnak meg kellett mondania, hogy jelenleg hol tartózkodik, valamint az egy nagy pluszt adott hozzá, hogy lehetett metrózni, buszozni és villamosozni, ami értelem-szerűen korlátozva volt.

Sajnálatos módon, idő hiányában, 2,5 óra helyett csak 1,5 órát játszottunk, de az idő lejáta előtt 10 perccel egy másik üldöző csapat elkapta a menekülőket. Ezután vacsora következett, majd az előkészület a másnapi szeretetszövetség-kötésre, amelyen jómagam is részt vettem. Ezután volt a Ki mit tud és meg kell mondanom őszintén, hogy régen volt már, hogy valamin annyira szórakoztam, de nekem is sikerült megnevetetnem a többieket. Sok közös játék és esti ima (az imák is nagyon emlékeztetése váltak Feczkó Csongor gitárjátékának köszönhetően) után ismét nyugovóra tértünk.

Vasárnap – Mint minden nap, ez is imával kezdődött, amit a reggeli követte. Az előkészületek után, szentmise keretében, lehetőség volt szeretetszövetséget kötni és megújítani. Igaz, még nem voltam tösgyökeres családtag a Schönstattban, de ezúttal úgy éreztem, hogy valami megváltozott, ami a viszonyomat illeti a többiekkel. Mindenki, aki szeretetszövetséget kötött, elmondta, hogy miért teszi azt. Majd egy nyakláncot kaptunk, amin látható Jézus a kereszten és mellette Mária, aki a mi közös „Anyánk”, védelmezőnk. A szertartás után közös ebéddel zárult a hétvége, amin már sokan nem vettek részt.

A jól megérdemelt gulyást és a kekszes pudingot (amit személy szerint zseniálisnak tartottam) elfogyasztottuk. Ilyen volt az én első schönstatti hétvégém, amire szerintem mindig is emlékezni fogok.

Farkas Domonkos

A kép illusztráció.

„Hívó emberként Isten közelségére vágyom. Amikor dolgozom, az ábrázolandó témában vagy liturgikus tárgyban újra és újra meg kell élnem személyes kapcsolatomat Istennel. Mindig Istenbe kapaszkodva és mindig az Egyház közösségében.”

Ozsvári Csaba

„Az imádság
és a csendes szolgálat:
ezek a mi
győztes fegyvereink.”

Ferenc pápa

